

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**PODZIM 2014
ROČNÍK 25**

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu Sláva

OBSAH

Příběh písně	1
V moci podsvětí mě neponecháš	3
Zdrcující vznešenost	5
Ježíš, který rozděljuje	11
Cele Bůh, cele člověk	18
Jak vypadal Pán Ježíš?	21
Dostatečnost Písma	23
Učení a zbožnost	25
Dokonalost církve	33
Ekuména: Nechť promluví italská evangelikálové	35
Předurčení k adopci II.	37
V Hospodinu je mé dobro	40
Dvanáct rad k udržení čistoty ve vztahu	41
K nebeské slávě	42

PŘÍBĚH PÍSNĚ

„Když nebeský duši mou proniká mír“

David Fielding

Autorem písně je Horatio Gates Spafford (1828–1888).

Když nebeský duši mou proniká mír,
ať hrozí mi lest ze všech stran,
mé nitro už nestrhne bouřlivý vír,
vždyť je bezpečnou kotvou můj Pán!

*Ref.: Štasten jsem v Bohu svém,
šťasten jsem, šťasten jsem v Bohu svém.*

Když satan by stíhat mne žalobou chtěl,
já pospíším v bezpečný stan,
tam ku kříži, na kterém Ježíš můj pněl
a tam smířil mne s Otcem můj Pán. *Ref.*

On přetěžké hříchů mých břemeno sňal,
já dítkem již Božím jsem zván,
to právo mi Ježíš můj z milosti dal,
ó, jak laskavý jest ten můj Pán. *Ref.*

Nuž v Kristu a pro Krista chci zde jen žít,
své síly Mu v službu vždy dám,
neb hoden jest slávy i chvály a cti,
stále zpívám si: On jest můj Pán! *Ref.*

2 ZÁPAS O DUŠI

Horatio Gates Spafford se narodil 20. října 1828 v New Yorku, ale svým jasným křesťanským svěděním byl znám v Chicagu. On a jeho žena Anna byli aktivními členy sboru a jejich dům byl vždy otevřen pro návštěvy. Mezi jejich blízké přátele patřil i světově proslulý evangelista Dwight L. Moody. Byli požehnáni pěti dětmi a značným jměním. Horatio byl právník a ve svém domovském městě měl mnoho majetku.

Tento šťastný domov byl postižen tragédií podobně jako dům Jóba ve Starém zákoně. Jejich čtyřletý syn, Horatio ml., náhle zemřel na spálu. Jen rok poté, v říjnu 1871, vypukl v centru Chicaga obrovský požár, který zničil město a také velkou část Horatiova majetku. Toho dne přišlo o život téměř tři sta lidí a okolo sto tisíc lidí ztratilo střechu nad hlavou. Navzdory vlastní citelné finanční ztrátě hledali manželé Spaffordovi příležitost, jak projevit Kristovu lásku truchlícím a k těm, kdo se ocitli v nouzi.

O dva roky později, v roce 1873, se Horatio Spafford rozhodl, že jeho rodina stráví dovolenou v Anglii – měl tam totiž na podzim kázat jeho přítel D. L. Moody. Kvůli obchodním záležitostem však musel svůj odjezd odložit, a tak poslal rodinu napřed, tedy svou ženu a jejich čtyři dcery – Annu (11), Margaret Lee (9), Elizabeth (5) a Tanettu (2).

22. listopadu 1873, během plavby Atlantickým oceánem, narazila do parníku Ville du Havre, ve kterém pluli, ocelová plachetnice. Loď se během 12 minut potopila, o život přišlo 226 lidí!

Všechny čtyři Spaffordovy dcery zahynuly, jen Anna Spaffordová tuto tragédii

pozoruhodně přežila. Po příjezdu do Cardiffu poslala svému muži telegram začínající slovy: „Zachránila jsem se jen já...“

Horatio se ihned vydal za svou ženou. Během plavby si ho kapitán zavolal na můstek. Ukázal do svých map a sdělil mu, že právě proplouvají kolem místa, kde jeho dcery zemřely. Říká se, že Horatio Spafford se vrátil do své kabiny a právě zde napsal píseň „Když nebeský duší mou proniká mír“. Jiná svědectví mluví o tom, že píseň byla napsána později, avšak plavba v blízkosti místa tragédie nepochybně zanechala v panu Spaffordovi hlubokou stopu a byla jasnou inspirovanou dojemných slov známé písně. Horatiova víra v Boha nikdy neochabla. Později napsal Annině nevlastní sestře: „Minulý čtvrtek jsme minuli místo, kde se loď potopila – uprostřed oceánu, kde je voda tři míle hluboká. Já však nesmýšlím o našich milovaných, jako by byly tam. Jsou v bezpečí... milá koťátka.“

Pastor Nathaniel Weiss, jeden ze služebníků cestující se skupinou přeživších, si vzpomněl, jak poté, co byla Anna zachráněna, prohlásila: „Bůh mi dal čtyři dcery. Teď mi je vzal. Jednoho dne pochopím, proč.“

Anna byla přirozeně zcela zničená, ale vyznala, že ve svém smutku a zoufalství vnímala jemný hlas, který k ní promlouval: „Nebyla jsi zachráněna bezdůvodně!“ Připomněla si, co kdysi řekl jeden přítel: „Je jednoduché být vděčný a dobrý, když máš všeho dost, snaž se však nebýt Božím přítelem jen za dobrého počasí.“

Po této nesmírné tragédii porodila Anna ještě tři děti, ale rodina nebyla ušet-

řena dalšího smutku, když 11. února 1880 zemřel ve věku čtyř let jejich jediný syn Horatio (pojmenovaný po svém starším bratrovi a po svém otci).

V srpnu 1881 opustili Spaffordovi se skupinou stejně smýšlejících křesťanů Ameriku a usadili se v Jeruzalémě. Tady sloužili potřebným, pomáhali chudým, starali se o nemocné a přijímali děti bez domova. Jejich touhou bylo ukázat lidem, kteří žili kolem nich, Ježíšovu lásku.

Původní zápis Spaffordovy písně má jen čtyři sloky. Později byla v anglické verzi přidána ještě jedna. Melodie, kte-

rou složil Philip Bliss, byla pojmenována po lodi, na níž zahynuly Spaffordovy dcery – Ville du Havre.

Horatio zemřel 16. října 1888 na malárii. Anna Spaffordová pokračovala v práci v přilehlých oblastech Jeruzaléma až do své smrti v roce 1923. Spaffordovi byli uloženi k odpočinku v Jeruzalémě. Dalo by se říct Spaffordovými slovy, že: „Jsou šťastni v Bohu svém“. Doslova: „Jejich duším se daří dobře.“

Zůstává otázka – platí to i pro nás?

Překlad Julie Petrecká.

TÉMA: KRISTUS – SKÁLA SPASENÍ I KÁMEN ÚRAZU

V MOCI PODSVĚTÍ MĚ NEPONECHÁŠ

Charles Haddon Spurgeon

Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho.

(Žalm 16,8–11)

Strach ze smrti vrhal svůj temný stín i do duše našeho Vykupitele a čteme, že „ve své úzkosti byl vyslyšen.“ Ukázal se Mu anděl, posiluje Ho. Snad tento nebeský posel Ho ujistil o slavném zmrtvýchvstání, jež bude zárukou Jeho lidu a o věčné radosti, kterou Svou krví získá Svému stádcí. A tu v duši našeho Pána jasně zazářila naděje, a jak vidíme z těchto veršů, hleděl pln svatě důvěry do budoucnosti, neboť Jeho zrak byl stále upřen na Hospodina a radoval se z Jeho neustálé přítomnosti. Cítil, že takto podpirán, nikdy nebude zbaven Svého velkolepého životního určení

a skutečně nebyl, neboť nepřestal pracovat dříve, než mohl říci: „Dokonáno jest.“ Jaká se nám tím stala milost! Ježíš je nám příkladem v této stálosti, kterou Mu dávala prostinká víra v Boží pomoc. Povinností každého věřícího je neustále si být vědom přítomnosti Hospodina.

„Hospodina stále před oči si stavím.“ Vždyť výsadou každého věřícího je důvěřovat v Hospodina jako ve svého obhájce i strážce. „Je mi po pravici, nic mnou neotřese.“ Apoštol překládá tuto větu následovně: „Viděl jsem Pána stále před sebou“ (Sk 2,25). Oko Ježíšovy víry dovedlo tak jas-

4 ZÁPAS O DUŠI

ně postřehnout nepřetržitě trvání Boží pomoci, kterou Otec skýtal trpícímu Synu, že ani v nejmenším nedal se odvrátit od úmyslu vykoupit lidi. Předvídal, že skrze Boží moc po Své pravici probije se všemi těmi, kteří povstávali proti Němu, a na tuto moc pevně spolehl. Viděl jasně, že musí zemřít, neboť hovoří o Svém odpočívajícím těle a o Své duši v sídle duchů. Měl jasně před očima smrt, a přece nemluví o porušení. Ba, tak oddané bylo Jeho spolehnutí se na Boha, že zpíval nad hrobem a radoval se při pohledu na smrt. Věděl, že návštěva Jeho duše v pekle, v tomto neviditelném světě duchů, bude velmi krátká, a že Jeho tělo po kratičkém čase opustí hrob, neporušeno tímto pobytem. Toto Ho nutí zpívat: „Proto se mé srdce raduje“ a nutilo jazyk i celou Jeho bytost, radovat se v Bohu, síle Jeho spasení. Ach, mít takovou svatou víru v době utrpení a smrti! To je dílo víry! Ona nejen působí pokoj, který převyšuje všelijaký rozum lidský, ale plní srdce takovou radostí, že jazyk, jako varhany hudebníka, zní jásavým chvalozpěvem. Víra v nás vzbuzuje tuto živou radost a daří nás pokojem při smrti. „V bezpečí přebývá i mé tělo.“

Pán Ježíš nezklamal ve Svém doufání. Když pravil: „Neboť v moci podsvětí mě neponecháš“, prohlášoval tím, že Jeho Otec je věrný a tato věrnost byla dokázána v jitru vzkříšení. Ježíš nebyl zanechán mezi těmi, kteří odešli a opustili svět. Věřil ve vzkříšení a také je třetího dne obdržel. Jeho tělo vstalo k slavnému životu, jak s radostnou důvěrou tvrdil tady na zemi, když pravil: „Nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě.“ Jeho tělo mohlo sestoupit do vnějšího vězení hrobu, ale nemohlo vstoupit

do vnitřního žaláře porušení. Ten, kdo duší i tělem byl Božím „Jediným svatým“, byl zproštěn trestu věčné smrti a ona Ho nemohla udržet. Toto je vznešené povzbuzení i pro všechny věřící. Musí zemřít, ale vstanou, a i když uvidí porušení, přece povstanou k věčnému životu. Kristovo zmrtvýchvstání je závdavkem, zárukou i symbolem zmrtvýchvstání veškerého lidu. Nechtě tedy jdou do hrobu jako na lůžko a nechtě jejich tělo odpočívá mezi hroudami jako v poduškách. Zle však bude tomu, kdo, až ho přepadne smrt jako Pelištejci, shledá jako Saul, že Bůh ho opustil. Blažen je ten, kdo má Pána po pravici, neboť se nemusí obávat zlého, ale smí očekávat věčnou blaženost.

„Stežku života mi dáváš poznat.“ Tato cesta byla nejprve ukázána Pánu Ježíši, neboť On byl první zplozený z hrobu, prvorozený všeho stvoření. On první otevřel nám tuto cestu Svým vlastním tělem a kráčet po ní jako předchůdce vykoupených. Jeho duši blažilo pomyšlení na to, že je cestou života pro Svůj lid. „Vrcholem radosti je být s tebou.“ Kristus, vstav z mrtvých, vstoupil do slávy, aby neustále dlel v Boží blízkosti, kde je navěky plnost radosti. Předzvěst tohoto Ho pobízela kupředu v Jeho slavné, ač bolestné, práci. Dovést vyvolené do věčné blaženosti bylo svatou ctižádostí, již byl nadchnut, a ona to byla, která Ho provedla mořem krve. Ach, Bože, až zmizí radost tohoto světa, i my budeme moci navždy dlít s Ježíšem po „tvé pravici“, kde je „neskonale blahé.“ Zatím smíme mít závdavek tohoto utěšení v tom, že okoušíme tady na zemi Jeho lásku. Poznámka, kterou Trapp podává k tomuto

nebesky krásnému verši, jímž je uzavřen tento Žalm, je jako líbezná chutná sousto, které slouží k rozjímání a jež je předtuchou našeho dědictví. Práví totiž: „Je tu řečeno tolik, kolik jen možno, a přece slova jsou příliš chabá k vysvětlení. Vždyť nebeská radost a blaženost je kvalitní, vydatný a plný proud, z něhož lze pít bez konce, aniž by těm, kdo z něho pijí, bylo v tom

bráněno. Věrnost Boží pravice je stálejší než vše ostatní a nikdo nás z ní nemůže vytrhnout. Tam je neustálá blaženost bez přestání. Nikdo nám ji nezczizí a potrvá navěky. Nebeská radost je bez míry, ničím nepokažená a nekonečná.“

*Z Davidovy klenotnice přeložila
Bohumila Hejzlarová.*

ZDRCUJÍCÍ VZNEŠENOST – PROSTŘEDEK POSILNĚNÍ

Jerod Gilcher

Některé životní zkušenosti jsou tak nezapomenutelné, že dokonce změni i způsob, jakým nahlížíte na vesmír. Není to pravda? Že některé zkušenosti vám tak změni život, úhel pohledu a charakter, že poté, co jste je zakusili, už nejste tím stejným člověkem? Máte takové, i já je mám.

Jednou jsem byl v Polsku. Navštívil jsem Osvětim, jeden z největších koncentračních táborů v Evropě. Stále si pamatuji původní nápis na vstupní bráně, který v němčině zněl „Arbeit macht frei“, což znamená „práce osvobozuje“ – lež, kterou nacisté říkali židovským vězňům. Pamatuji si baráky, ve kterých spali, kdy si plně nočních můr a nemocí.

Vybavuji si masový hrob, kde byly kdysi pohřbeny stovky, jestli ne tisíce Židů. Stál jsem v šeré šedivé plynové komoře a představoval si tucty podvyživených, scvrklých duší, jak se naposledy nadechly. Dokonce si vzpomínám na zrezivělé plechovky s nápisem „Insektengift“, což znamená „jed proti hmyzu“. Nacisté je používali jako jedovatý plyn k zabití svých obětí.

Na vlastní oči jsem spatřil nechvalně proslulou pece, kam byla posílána těla zmasakrovaných popravených Židů, aby je pohltily nacistické plameny. Vybavuji si, jako kdyby to bylo včera, výkladní skříň, kde byl vystaven všechen nashromážděný majetek zavražděných Židů: hromady obleků, brýlí, bot a protéz, to všechno vystaveno, aby vás přemohla realita, že ti lidé, kteří zemřeli, byli skuteční.

Nejvíce mi utkvěla místnost plná ženských vlasů, které byly oholeny ženským vězenkyním, protože nacisté je nechávali vetkat do látek a pak prodávali. Místnost po místnosti, ukazovaly jeden vystavený předmět za druhým obrovský potenciál schopností zcela padlých lidských bytostí.

A tak jsem toho dne odjel z Osvětimi jako jiný člověk. Odjel jsem toho dne a hleděl jsem na vesmír zcela jinými brýlemi. Bylo to pro mě nezapomenutelné.

Nezapomenutelná návštěva Osvětimi, která mi proměnila život, však nebyla nic ve srovnání s tím, když byl prorok Izajáš přemožen a dokonce zdrcen pohle-

6 ZÁPAS O DUŠI

dem na nekonečnou hodnotu a vznešenost Boha, který ohromil jeho duši.

Protože to, co bylo Izajášovi dovoleno spatřit, bylo nekonečně účinnější než výlet do koncentračního tábora – mělo to nekonečně větší vliv na život než ukázka smrti, protože to, co uviděl – ten, koho uviděl – byl Tvůrce, Stvořitel a Zdroj života samotného! A poté, co na vlastní oči užil nekonečného, věčného, nezapříčiněného, svrchovaného Boha vesmíru, brýle, skrze které nahlížel na svět, byly napořád a nevratně proměněny.

Bůh svrchovaně roztrhl látku fyzické skutečnosti a dovolil Izajášovi mikroskopický pohled na božskou skutečnost, a on už nikdy nebyl tím stejným člověkem. Důvod, proč to Bůh udělal – proč zdrtil Izajášovu duši ohromujícím viděním Sebe samého – je ten, že prorok Izajáš byl povolán k chození po osamocené a neschůdné cestě vyhlásování Božího slova hynoucím lidem.

A tak aby ho k tomu posílil, potřeboval ohromit jeho duši svrchovaným, nepřemožitelným Bohem, který nikdy neměl počátek! Být zdrčen nekonečnou Boží hodnotou a vznešeností bylo to jediné, co ho mohlo posílit pro novou etapu služby, ve které se setká jen s odmítnutím, odporem, vzpurností a opozicí. Nic menšího než sám Bůh by nestačilo!

Potřebujete vědět, že coby zachránění, vykoupení Kristem jste povoláni k chození po osamocené a neschůdné cestě vyhlásování evangelia. Jinými slovy, misí vašeho života je hlásat evangelium, které dává život, hynoucím – a to je jak osamělá, tak neschůdná cesta.

Existuje pro to mnoho důvodů, v neposlední řadě ten, že jste povoláni přináš

šet dobrou zprávu nepřátelským, odporujícím, agresivním národům, které nechtějí, abyste přišli, a některé vás i zabijí, jestliže přijдете! Proto je cesta hlásání evangelia osamělá i neschůdná.

Abyste tedy měli dost sil, potřebujete od Boha stejně jako Izajáš ohromující vidění slavného Boha s nezastavitelným svrchovaným záměrem ohledně vesmíru. Je třeba, aby vaše duše prožila trauma, protože se vaše hlava srazila se slávou! Potřebujete pohled na nekonečného, věčného, nezapříčiněného, svrchovaného Boha na stránkách Písma, který ochromí vaši duši – právě to potřebujete!

Nechme se zdrtit a přemoci nekonečnou Boží hodnotou a vznešeností.

◆ *Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznosném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. Volali jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“*

(Iz 6,1–3)

Chtěl bych uvést šest zdrcujících pohledů na Krále, které by vás měly posílit na vaší osamělé a neschůdné cestě hlásání evangelia.

První zdrcující pohled: Hospodin je věčný

Zdá se, jako by byla 6. kapitola mimo chronologické pořadí, a to ji dělá tak významnou a dokonce úchvatnou. Zdá se, jako by Izajáš pět kapitol čekal, poté se vrací zpát-

ky v čase a popisuje, jak ho Bůh na počátku povolal za proroka. Ale tak to není.

Ne, ne, šestá kapitola neruší chronologii. Vidíte, že ve chvíli, kdy se dostáváme k šesté kapitole, byl Izajáš už nějakou dobu prorokem, takže to, co zde vidíme, není jeho původní uvedení do postavení proroka, ale jeho potvrzení postavení proroka. Šestá kapitola nám nenabízí rozkazy, které obdržel původně, ale nové rozkazy, aby pochodoval jako Hospodinův prorok!

A šestá kapitola popisuje dramatický a dokonce znepokojivý posun v jeho službě. A tato nová etapa nebo stádium jeho prorocké služby zahrnovalo bezbožné, neobrácené shromáždění v Jeruzalémě, jehož duše se čím dál více zhoršovaly a rozkládaly. Což znamená, že tento nový posun v jeho prorocké službě měl být osamělý a neschůdný!

Jediná věc, která ho v tom mohla posílit – jediné, co mohlo upevnit jeho srdce neprůstřelnou ocelí, byl úchvatný pohled na Boží slávu! Účelem těchto pohledů na Krále je pro vás to stejné, co pro Izajáše, totiž abyste na svět pohlíželi skrze brýle nekonečné Boží hodnoty a vznešenosti.

A první pohled na Krále vidíme v prvním verši. Podívejte se na text:

◆ *Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka.*

Vidíte to, že? V tom stejném roce, kdy zemřel Uzijáš, Izajáš „spatřil Panovníka“. Král je mrtev, ale Panovník žije. S králem Uzijášem je konec, zanikl, je pryč! Ale Hospodin, Ten věčný, Ten mimo čas, Ten, který nikdy neměl počátek – je nepřemožitelně a nezničitelně ŽIVÝ, a nikdy se nestalo, že by nebyl!

Existuje sám ze Sebe, zachovává Sám Sebe a je soběstačný! Byl živý Bůh po ne-

konečná staletí, věky a tisíciletí předtím, než něco stvořil! Byl živý Bůh, když starověký Egypt položil první cihlu pyramid. Byl živý Bůh, když Sokrates vypil svůj jed. Byl živý Bůh, když byla vypálena první kulka občanské války.

Byl živý Bůh, když Ho Thomas Altizer v roce 1966 prohlásil za mrtvého a časopis Time to otiskl na přední straně. Byl živý Bůh, když teroristé navedli letadla do věží Světového obchodního centra a zabili tisíce lidí. A bude to živý Bůh deset trilionů věků od této chvíle, kdy všechny ty střely mířené proti Jeho skutečnosti upadnou v zapomnění jako bitevní lodě na dně Tichého oceánu. „Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka.“

Na celém světě neexistuje jediný král nebo prezident, který tu bude ještě za padesát let. Fluktuace ve světovém vedení je 100 %. Za krátkých 110 let bude tato planeta obydlena 10 miliardami zcela nových lidí a šest miliard těch, kdo žijí nyní, zmizí ze zemského povrchu stejně jako Uzijáš.

Ne tak Bůh. Nikdy neměl počátek, proto ohledně své existence na ničem nezávisí. Existuje sám o Sobě, zachovává sám Sebe a je soběstačný! Vždy byl a vždy bude svrchovaně a věčně živý. A Izajáš Ho spatřil.

Druhý zdrcující pohled: Hospodin je svrchovaný

Znovu se podívejte do 1. verše.

◆ *Seděl na vysokém a vznosném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám.*

Není zajímavé, že žádná vize nebe nikdy nezachytila Boha, jak oře pole, seká svůj trávnik, leští boty nebo vyplňuje papíry či nakládá auto? Nebe se nerozpadá ve

8 ZÁPAS O DUŠI

švech. Bůh nikdy horečně nenačrtává nové návrhy a nesnaží se přijít s náhradním plánem! Ne – sedí. Sedí na trůnu.

Normální sezení je spojováno s kancelářskou prací, posezením ve společnosti nebo leností. Ale zde – Hospodinovo sezení představuje nejpůsobivější činnost ve vesmíru, protože když Hospodin sedí, nezahálí, není pasivní, svrchovaně řídí každý detail vesmíru absolutní nepopíratelnou mocí!

A samozřejmě, v tomto bodě si musíme položit otázku. Co je to Boží svrchovanost? Co to znamená, že je svrchovaný?

To, že Bůh je svrchovaný, znamená, že ve věčné minulosti nařídil, naplánoval a předurčil vše, co se kdy stane (včetně hříchu a zla) a také to znamená, že v současnosti ovládá, řídí, vede a směřuje vše, co naplánoval (včetně hříchu a zla). Všechno to dělá, aby se ukázal jako Král nade vším a jako poklad nesmírné hodnoty!

Skutečnost, že sedí na trůnu, značí, že má právo vládnout vesmíru a koná to s naprostou lehkostí! Nejsme to my, kdo přiznává Bohu autoritu nad našimi životy. Má ji, ať se nám to líbí nebo ne. Všimáte si samozřejmě, že tento trůn je „vysoký a vznosný“. Vše, co lze říct o trůnu, je vzdviženo a zdůrazněno skutečností, že je „vysoký a vznosný“.

Trůn je umístěn na vrcholku předlouhé řady schodů – je masivní a ohromující a jednoduše se tyčí nade vším ostatním v chrámu! A skutečnost, že je tak vysoký a vznosný, jen napomáhá ještě většímu zdůraznění absolutní a nepřekonatelné Boží svrchovanosti nade vším. A pak nám Izajáš odkrývá třetí zdrcující pohled na Krále.

Třetí zdrcující pohled:

Hospodin je nejvyšší

Podívejte se na konec 1. verše:

◆ *Seděl na vysokém a vznosném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám.*

Nevím, jestli to cítíte nebo ne, ale to, co Bůh dovolil Izajášovi nadpřirozeně spatřit, je děsivé i podivné. Izajáš je na pokraji zděšení. Kam jen dohlédne, každý centimetr tohoto obrovského chrámu vyplňuje Hospodinův královský oděv. Zem je úplně pokryta Jeho královským rouchem, což znamená, že zde není místo, aby tu stál ještě někdo další, může jen ohromeně zírat zpovzdálí.

Co to znamená, že Jeho královské roucho naplňuje chrám? To prostě znamená, že Bůh je nejdůležitější osobou v chrámu. Hospodinovo roucho, které vše vyplňuje, znamená, že On je Bůh úplné, nekonečné nadvlády nade vším.

Znamená to, že je Bůh neporovnatelné nádhery, že je Bůh, který má nezměrnou autoritu nad každou molekulou vesmíru; znamená to, že Jeho hodnota je tak nesmírná a nevyzpytatelná a vznešená, že všechno ostatní ve srovnání s Ním je bezcenné! A poté nám Izajáš odhaluje čtvrtý zdrcující pohled na Krále.

Čtvrtý zdrcující pohled:

Hospodin je uctíván

Scéna, kterou nám Izajáš odkrývá, je čím dál tím děsivější. Podívejte se na verš 2:

◆ *Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel.*

Vidíme zde, že Hospodin není sám. U Jeho královského trůnu jsou s Ním ještě

další. Říká se jim serafové. Myslím, že je zřejmé, že to, čím se zde zabýváme, je neobvyklé, šokující a dokonce to děsí i andělské bytosti, které mají výsadu sloužit u vznešeného Hospodina trůnu.

Slovo seraf doslova znamená „planoucí“, což nám prozrazuje, že jejich vzhled je ohnivý, oslnivý a dokonce oslepující. Nejsou to roztomilé dětičky s křídélky, naopak, jsou nebezpeční a vznešení. V nebi nejsou žádná malá nebo hloupá stvoření, jen ta vznešená.

Vidíme, že jejich úkolem, přední úlohou a funkcí je uctívat Hospodina. Podívejte se znovu na verš 2, jak je Izajáš popisuje:

◆ *...každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel.*

Ještě děsivější než kterýkoliv hororový film. Izajáš říká, že každý měl šest křídel. Se dvěma si zakrývali obličej – ne ze studu nebo viny, ale proto, že nejsou schopni se v plnosti zahledět na Boží krásu a vznešenost, která rozechvívá duši. Jeho sláva – Jeho nekonečná hodnota – je na ně příliš velká – plně na Něj pohledět by je zničilo, a tak si nemohou pomoci, ale zakrývají si oči.

Dalšími dvěma křídly si serafové zakrývají nohy. Skutečnost, že si zakrývají nohy, nemusí nutně značit hříšnost, spíše je vyjádřením poníženosti a nehodnosti. Jsou neposkvrnění lidským hříchem, ale přesto si zakrývají nohy, aby je ochránili před znečištěním. Nemohou hledět na Hospodina a necítí se hodni, aby nohy v Jeho přítomnosti odkryli.

Izajáš říká, že s dalšími dvěma křídly serafové létají. Létají a vznášejí se, připraveni ke službě, připraveni k akci, připraveni ob-

držet příkaz! Jsou vždy v pohotovosti, připraveni vykonat Králův svrchovaný příkaz. A to nás přivádí k pátému zdrcujícímu pohledu na Krále, a ten je ze všech nejvíce ohromující.

Pátý zdrcující pohled: Hospodin je svatý

Tito serafové, tito „planoucí“, mají křídla a mají ústa – křídla ke službě a plnění příkazů Krále a ústa k prohlašování Jeho nekonečné hodnoty. A to, co zde prohlašují kolem trůnu, je jedno z největších prohlášení o Bohu na stránkách Písma, ze kterého nám klesá brada.

Vidíme to ve verši 3. Podívejte se do textu, jestli si troufáte:

◆ *Volali jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“*

Zdrcující pohled, který se dostává Izajáši, mu prozrazuje, že Hospodin je svatý. Otázka je: Víte, co je to Boží svatost? Zakusili jste ji? Zdrtila vás? Uchvátila vaši duši? Co to znamená, že Bůh je svatý?

To, že Bůh je „svatý“, v sobě doslova nese myšlenku oddělenosti, vzdálenosti, vyčlenění a odlišnosti. To, že Bůh je „svatý“, znamená, že je vše přesahující, neporovnatelný, nedostižný, jedinečný a nepřekonatelný. Boží svatost je Jeho jinakost – Jeho nezařaditelnost. Nemůže být k něčemu přiřazen nebo s něčím porovnáván. To, že je Bůh Bohem znamená, že se liší, že je oddělený ode všeho, co není Bůh.

To, že je Bůh svatý, znamená, že není žádná hierarchie velení nebo řada bytostí, kde je Bůh tím nejvyšším v sestupném pořadí bytostí! Ne! Boží svatost znamená,

10 ZÁPAS O DUŠI

že existuje Bůh a potom všichni ostatní! Je Bůh a nikdo není jako On!

A důvodem, proč je Bůh tak nepřijatelně odlišný a jiný a oddělený od vesmíru a všeho v něm, je ten, že coby trojjediný Bůh, má jen On nekonečnou hodnotu. On je jediná bytost ve vesmíru, která se svou podstatou liší v tom, že nezávisí na ničem jiném, než na Svých vlastních nevyčerpatelných božských zdrojích. A to nás přivádí k poslednímu zdrcujícímu pohledu na Krále.

Šestý zdrcující pohled: Hospodin je slavný

Píseň serafů obsahuje více slov a my je vidíme na konci verše 3. Podívejte se do textu:

♦ *Volali jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“*

To, o čem serafové zpívali, co prohlašují kolem trůnu bezpočet věků od počátku své existence, je to, že Bůh je slavný! Slovo „sláva“ s sebou nese představu něčeho těžkého. A když ho vztáhnete na osobu, dostane metaforické zabarvení ve smyslu vážnosti, důstojnosti, důležitosti – toho, co má hodnotu.

A když ho vztáhneme na Boha, stává se souhrnným výrazem popisu nekonečné Boží hodnoty, pro bezpočet Jeho dokonalostí, které z Něj činí toho, kým je. Jinými slovy, je to jako božská matematická rovnice, kde sečtete celkové číslo všech Božích nekonečných atributů a dokonalostí. A celkové číslo dole pod všemi Jeho nekonečnými dokonalostmi a atributy je nekonečná hodnota!

Nejlepší způsob, jak shrnout a popsat nekonečnou Boží hodnotu, je jednoduše říct: Boží sláva! Boží sláva je prostě zkráceným popisem nedostižné, nepřekonatelné, jedinečné Boží hodnoty!

Důsledky, uplatnění, nabádání

Otázkou tedy je: Jak nás tento zážitek posílí pro osamělou a neschůdnou cestu hlásání evangelia? Jak nás to, že budeme mít duše ochromené Boží slávou, posílí pro život ve službě evangelia, kde se nám dostane odporu a odmítání?

To je otázka! Protože šestá kapitola Izajáše nám buď pomáhá, nebo ne – a ona pomáhá! Tady je seznam toho, jak:

1) Podle Jana 12, to, co zde Izajáš spatřil, nebyl jen nejasný, typický projev Boha, ne! **Ten, koho zde uviděl, byl Ježíš Kristus.** V Izajáši 6 je na trůnu Ježíš! To si nedomyšlím – Jan 12,41 to říká! Toto je Ježíš – podoba druhé Osoby Trojice před vtělením.

To znamená, že Ježíš Kristus je nekonečný, věčný, absolutní, nezapříčiněný, nestvořený, svrchovaný Bůh, který nikdy neměl počátek! Ano, zdá se, že je omezen, zdá se, že je zahrán do úzkých a že Jeho nepřátelé mají navrch! Ale nenechte se oklamat! Vládcové a posměvači tohoto světa neví, že žijí na dluh a že každá chvíle jejich bytí je půjčkou od Krále Ježíše.

Záměrem tohoto slavného vidění Ježíše z Izajáše 6 je vám připomenout, že nepřátelé Ježíše nahrávají všemi svými chytrými protikřesťanskými plány přímo do Jeho svrchovaných všemocných rukou! On je Král králů a Pán pánů, a nikdo si s Ním nebude zahrávat!

A pokud jste dnes Jeho nepřitelem, pokud ještě nepatříte Ježíši Kristu, potom potřebujete vědět, že tento Bůh je s veškerou svou hroznou vznešeností a strašlivou svrchovanou mocí proti vám! A také potřebujete vědět, že jediným bezpečným místem před Božím hněvem je sám tento Bůh.

Je jediným úkrytem před svým vlastním hněvem. Vidíte-li Ho jako strašlivého a pokoušíte se utéct a schovat, nenajdete úkryt. Žádný neexistuje. Mimo Boží péči je jen hněv. Existuje však útočiště před Božím hněvem, totiž nekonečný Bůh sám. Nejbezpečnější místo před Božím hněvem – jediné bezpečné místo – je Bůh sám! A právě teď potřebujete své životy vydat Ježíši, který zemřel za hříšníky zasluhující peklo, jako jste vy.

2) Strategickým záměrem tohoto úchvatného vidění Boha z Izajáše 6 je **do-dat vám nezdolnou odvahu při evangelizacích**. Vidíte, máme lepší argument, protože máme lepšího Boha.

Stephenové Hawkingsové a Richardové Dawkinsové tohoto světa a všichni jim podobní, kdo se vysmívají Bohu vesmíru, jsou blázni a jejich argumenty jsou průhledné výmysly, které plynou z duše milující vlastní skepticismus více než skutečné hledání pravdy! A tak chcete-li být při evangelizaci stateční jako lvi, pak musíte být zdrceni Králem slávy!

3) Záměrem tohoto úchvatného vidění Boha z Izajáše 6 je, aby vám připomnělo, že Bůh existuje nejen kvůli tomu, aby byl vysvětlován a analyzován, ale **aby byl uctíván a obdivován**. Existuje Bůh, který povstane a odpoví islámu ve světě! Existuje Bůh, který se směje dojemným malým atomovým zbráním bezbožných diktátorů!

Existuje Bůh, který je schopen povstat a utkat se s falešným učením, jímž svět oplývá. Existuje Bůh schopný porazit padlé lidské srdce a spasit své vyvolené v každém národě. A tím je Bůh z Izajáše 6!

Překlad Julie Petrecká.

JEŽÍŠ, KTERÝ ROZDĚLUJE

Steven Cole

Čtete text Písma z Janova evangelia, kapitola 7, verše 40–52.

Pro kazatele není příliš těžké, aby propadl zklamání nebo znechucení, když lidé nereagují na vyučování tak, jak doufal a modlil se. Zvláště to platí ve chvíli, kdy kázal jasné a přesvědčivé poselství evangelia, ale nikdo nepožádal o modlitbu nebo radu, jak důvěřovat Kristu jako svému Spasiteli. O co více negativních a nenávislivých reakcí pociťoval i Pán Ježíš Kristus ve svém učení.

Připomeňme si úžasné kázání z Janova evangelia:

◆ *Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa. (J 6,48–51)*

12 ZÁPAS O DUŠI

Zde vidíme úžasné zaslíbení věčného života, odpověď na všechny lidské potřeby, ale jako kdyby Ježíšova slova minula cíl:

◆ *Židé se mezi sebou přeli: „Jak nám ten člověk může dát k jídlu své tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ (J 6,48–56)*

Posluchači se nejen přeli mezi sebou, ale protože jim ještě nebyl dán Duch svatý, nevěřili a reagovali podrážděně:

◆ *Když to jeho učedníci slyšeli, mnozí z nich řekli: „To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ (J 6,60)*

Ježíšova „hrozná řeč“ vedla až k tomu, že jej mnoho učedníků opustilo a už s ním nechodili. Zůstalo jich nakonec jen dvanáct, a jak víme, jeden z nich byl zrádce. Nakonec tato „hrozná řeč“ vedla až k Ježíšovu ukřižování!

I když Ježíš mluvil před svým ukřižováním naléhavě a přesvědčivě vysvětloval, nikdo na to, co říkal, nereagoval pozitivně:

◆ *V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proud živé vody poplyne z jeho nitra‘. (J 7,37–38)*

Davy, které tato slova slyšely, reagovaly všelijak. Jedni si mysleli, že k nim hovoří skutečný Prorok, druzí se kvůli Němu mezi sebou přeli, až došlo k roztržce. I chrámová stráž, která jej měla zatknout, ode-

šla s prázdnou. Jediný, kdo v celé situaci nějak zareagoval, byl Nikodém, který na Jeho obranu řekl:

◆ *Odsoudí náš zákon někoho, aniž ho napřed vyslechne a zjistí, čeho se dopustil? (J 7,51)*

Jedni šli tak daleko, že připouštěli, že je to Kristus, zatímco druzí takovou myšlenku odmítali. A židovští vůdci, ti chtěli Ježíše nejen zatknout, ale rovnou i popravit. Co si o tom všem myslíte vy? Byl Ježíš ten, kdo rozděljuje? Nebo jako většina dáváte přednost slovům Pána Ježíše:

◆ *Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. (J 13,34–35)*

Na první pohled se zdá, že obojí nejde dohromady. Ale je tomu tak doopravdy? Když se nám vybaví Ježíšova modlitba z Jana 17, kde před svým ukřižováním říká:

◆ *Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; nechť jsou jedno jako my. (J 17,11)*

Čteme zde o jednotě těch, kteří Mu byli dáni Otcem. A tentýž Ježíš na jiném místě říká:

◆ *Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit syna proti otci, dceru proti matce, snachu proti tchyni; a nepřitelem člověka bude jeho vlastní rodina‘. (Mt 10,34–36)*

Prorok Simeon požehnal rodičům Ježíše, a Jeho matce Marii řekl:

◆ *Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat – i tvou vlastní*

duši pronikne meč – aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí. (Lk 2,34)

Nikdy nemůžeme získat pravdivou představu o tom, kdo Ježíš skutečně je, pokud nepřipustíme, že právě On lidstvo rozděluje. Je na místě, abychom se ptali, co je příčinou takového rozdělení? Jeden z důvodů je, že On je Pravda a pravda, obzvláště ta Boží, vždy rozděluje. A to navzdory tomu, že se nám postmoderní svět snaží namluvit, že v otázkách filosoficko-náboženských něco takového jako absolutní pravda neexistuje, to znamená, že ani postmodernismus nemá pravdu. Jak tedy můžeme vědět, zda nějaká pravda existuje a pokud existuje, jak to víme, že jsme ji poznali? Postmodernisté nám odpověď nemohou dát, protože ji nemají a sami neznají. Aby nebylo o čem pochybovat, Ježíš na tuto otázku odpovídá sám:

◆ *Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (J 14,6)*

Petr bez nejmenšího zaváhání a jakýchkoliv ohledů na ty, kdo měli jiný názor, řekl:

◆ *V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. (Sk 4,12)*

Jasně řekl, že ke spáse vede jen jedna cesta. Populární víra v to, že k Bohu mohou vést i jiné cesty, stačí mít upřímnou víru, je falešná víra. Upřímnost takového učení a falešné víry nikoho nespasí! Nedostatek rozlišování spolu s upřímnou vírou v lidské představy o možném spasení vedou do záhuby. Od každé víry, která se odchyluje od Boží pravdy, je třeba udělat čelem vzad, oddělit se a nemít s ní nic společného. Kdo nerozlišuje pravdu a lež, kdo šíří nepravdy a polopravdy dál, ohrožuje sám

sebe i ostatní! Jsou to vlci v rouchu beránčím. Stačí se podívat na stránky Nové smlouvy, do Skutků, kde apoštol Pavel varuje věřící v Efezu:

◆ *Vím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. I mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu. (Sk 20,29–30)*

Satan Ježíšovu Pravdu nenávidí a v každé církvi, v každém sboru a každém obecnství rozsévá semínka nepravdy. I proto máme mezi sebou tolik rozbrojů. Je smutnou skutečností, že mnozí dávají přednost pochybnostem a nepravdám. A jsme u kořene problému. Pán Ježíš vyžaduje exkluzivní věrnost a loajálnost Pravdě – není divu, že důsledné biblické vyučování působí mezi lidmi rozladění i rozdělení. Mohli bychom jmenovat celou řadu dalších varování v listech apoštola Pavla, Petra s Jana na téma falešných učitelů, kteří do sboru vnášejí duchovní morovou nákazu. S takovými učiteli a nositeli nepravd nemějme nic společného. Nezáleží na tom, jak láskyplně a upřímně vystupují, jak čisté se zdají být jejich motivy, buďte ostražití, nedejte se svést ani odradit. I kdyby proti vám stáli všichni, váš vlastní sbor, kazatel sám; pokud nestojí za Boží Pravdou, nebo proti ní otevřeně vystupují, zpochybňují slova Pána Ježíše Krista, oddělte se a nemějte s nimi nic společného! Abychom zůstali věrni Ježíši, někdy musíme jít za hranice toho, co vypadá na první pohled jako jednota církve. Projděme si text, který nám ukáže, jaké rozdělení způsobil Kristus mezi náboženskou elitou, horlivci a předními muži, kteří měli v církvi autoritu:

14 ZÁPAS O DUŠI

1. Kristus způsobil rozdělení mezi věřícími (7,40–44)

Podívejme se na tři různé názory a reakce vycházející z jednoho davu:

A. Někteří z nich měli správný pohled na Krista, který ale nikam nesměřoval.

◆ *Když někteří ze zástupu slyšeli ta slova, říkali: „To je skutečně ten Prorok!“ (J 7,40)*

„Ten prorok“, kterého měli na mysli, se týkal Mojžíšova proroctví:

◆ *Hospodin, tvůj Bůh, ti povolá z tvého středu, z tvých bratří, proroka jako jsem já. (Dt 18,15)*

V době Ježíšova působení na zemi vnímali věřící zaslíbení Proroka a Mesiáše jako dvě různé postavy. Jan Křtitel stál před stejnou otázkou: „Kdo jsi?“

◆ *Nic nepopřel a otevřeně vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Znovu se ho zeptali: „Jak to tedy je? Jsi Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi ten Prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ (J 1,20–21)*

Když lidé viděli Ježíšovy zázraky a znamení, poté, co nasýtil davy pěti chleby a dvěma rybami, dospěli sami k závěru:

◆ *Opravdu je to ten Prorok, který má přijít na svět! (J 6,14–15)*

A chtěli vzít věci do svých rukou. Chtěli se Ho „zmocnit, aby ho povolali králem“. Zajisté, Ježíš byl „ten Prorok“, o němž hovořil Mojžíš. Byl ale daleko větší než Mojžíš, nejen v divech a znameních, které konal, ale i v učení.

Nejdříve si ukažme, že věřit tomu, že Ježíš je „ten Prorok“, samo o sobě nestačí. Prorok, ať už byl jakkoliv důležitý, nemohl s autoritou prohlásit to, co prohlašoval Ježíš:

◆ *Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proud živé vody poplyne z jeho nitra... (J 7,37–38)*

Něco takového mohl říci jen Bůh v lidské podobě. I dnes je mnoho věřících, kteří si Ježíše a Jeho učení váží, ale to, že je Bůh, svrchovaný vládce celého vesmíru, pro ně nic neznamena. Jejich život Mu není podřízen a není jejich Pán a Bůh. Jejich víra je správná, ale není jim k užítku, protože nedoceňují Ježíšovu jedinečnost.

B. Někteří z nich měli na Ježíše správný pohled, ale ten je k ničemu nezavazoval. Ježíš sám se zeptal farizeů:

◆ *Co si myslíte o Mesiášovi? Čí je syn?“ Odpověděli mu: „Davidův.“ Řekl jim: „Jak to tedy, že ho David v Duchu svatém nazývá Pánem, když praví: „Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy.“ Jestliže tedy David nazývá Mesiáše Pánem, jak může být jeho synem? (Mt 22,42–45)*

Nedokázali se srovnat s tím, že je psáno: „Jeho budete poslouchat.“ On bude panovat na Davidově trůnu. Víra věřícího může být správná, ale bez osobního sebevydání a podřízenosti Ježíši jako Pánu a Kristu je neúčinná. Mnozí očití svědci byli ochotni na toto téma s ostatními diskutovat, ale nestali se z nich učedníci, kteří byli ochotni Ježíše následovat za každou cenu. Boží spasení je určeno jen těm, kteří se před Kristem skloní jako před Králem, důvěřují Mu a utíkají se k Němu do bezpečí. Mnozí věřící vyznávají „věřím v Krista jako svého Spasitele“, ale pokud nežijí v podřízenosti, nesklánějí se před majestátem Krále, žijí v omylu. Ti, kdo se poslušnosti vzpírají,

neprokazují víru, ale nevěru. V Žalmech čteme varování, že Otec může vzplát hněvem vůči těm, kdo neprokazují úctu, která Kristu po právu náleží. Snižovat Mesiášův majestát na úroveň proroka může vést k Božímu hněvu. Spásná víra je poslušná víra. Intelektuální víra v Krista bez následné poslušnosti vede do záhuby.

Kazatel Ch. H. Spurgeon na toto téma řekl: „Židé, kteří vyznávali, že Ježíš byl Kristus, měli ortodoxní hlavy, ale heterodoxní srdce“. A. W. Pink řekl: „Pokud proměna srdcí nezpůsobí změny v životě, pokud srdce věřících není formováno učením Písma, nejsou na tom o nic lépe než hladový člověk, který drží v ruce kuchařskou knihu“.

C. Někteří Ježíšova tvrzení a prohlášení odmítli rovnou, ale jejich argumenty jsou spíše výmluvy (7,41b–42).

Tito kritici byli na své teologické znalosti velmi pyšní. Znalostí pravdy se chlubili, jak jen mohli. Tady můžeme sledovat Janovu ironii, protože věděl, že ti, kdo takto mluví, věděli, že Ježíš sice přišel z Galileje, ale narodil se v Betlémě a přes Mariinu rodovou linii pochází z rodu Davidova. Vše, o co farizeům šlo, byla snaha rozsévat pochybnosti, znevážit Ježíšovo neobyčejné vyučování a prohlášení, nad nímž mnozí žasli. Kdyby opravdu chtěli zjistit odpověď na otázky kolem Ježíšova původu, mohli je získat snadno. Ale oni nechtěli věřit; hledali jen důvody a přijatelný způsob, jak odmítnout vše, co se týkalo Jeho osoby. Kdyby mohli, zatkli by Ježíše, ale nikdo na Něj nevztáhl ruku, protože Bůh má svrchovanou moc nad každým nepřítelem (7,30).

Mnozí liberální teologové vymýšlejí podobně jako tito kritici nejrůznější způsoby, jak vyvrátit nebo zpochybnit to, že Ježíš konal zázraky, které popisují očití svědci v Písmu. Tvrdí, že zázraky odporují poznání současné vědy. Proto se nemohly stát tak, jak jsou popsány. Zázraky se prostě nedějí. Tito kritici nepopírají jen zázraky, ale i Ježíšova slova a učení. Rozvíjejí debaty o tom, která slova v evangelích skutečně řekl Ježíš, a která jsou pouhou interpretací „redaktorů“, kteří Bibli psali a přepisovali. To vše není nic jiného než výmluvy těch, kteří nevěří a nechťejí věřit v Ježíše jako Spasitele a Pána. Ježíš Kristus působil rozkol nejen v řadách nábožensky založených lidí.

2. Kristus způsobil rozdělení v řadách náboženských vůdců (7,45–52)

Zaměříme se na tři skupiny lidí:

A. Chrámová stráž byla Ježíšem oslověna, ale byli příliš bázliví, aby uvěřili tomu, co slyší (45–46).

Chrámová stráž byla poslána, aby zatkla Ježíše, ale vrátila se s prázdnou. Na otázku velekněží, proč Ho nepřivedli, odpověděli: „*Nikdo nikdy takto nemluvil!*“ Viděli, slyšeli, žasli, ale byli příliš ustrašení, než aby tváří tvář velekněžím a farizeům něco dál vysvětlovali. Uvědomovali si, že by přišli o práci, a tak se raději vytratili. Podobně i dnes je mnoho těch, které Ježíšovo učení zaujalo, oslovilo, líbila se jim Ježíšova slova a Jeho moudrost. Uznávají, že je to velký člověk a brilantní učitel, ale to je vše. Ježíše nepovažují za Boží Slovo zjevené v lidské podobě. Svým postojem dávají najevo, že nevěří, že jde o Spasitele a Pána,

16 ZÁPAS O DUŠI

kterého by měli následovat. Mají strach a obavy, co by si o nich pomysleli ostatní, takže se raději stáhnou. Svým postojem viru/nevíru v Krista veřejně nevyznají.

B. Farizeové hluboce opovrhovali každým, kdo projevil Ježíšovi jakoukoliv náklonnost (7,47–49.52).

Velekněží a farizeové se chrámové stráže nejdříve vyptávali:

- ◆ *I vy jste se dali svést? Uvěřil v něj někdo z předních mužů či farizeů? Jen tahle chátra, která nezná zákon – kletba na ně! (J 7,47–49)*

Dejte si na nás pozor! My známe Písmo. Z titulu náboženských vůdců měli farizeové projevodat pastýřskou péči a lásku k Božímu lidu; měli je vyučovat Božím slovu, měli ošetřovat jejich rány, ale když došlo ke konfrontaci, ukázali svou pravou tvář. Obyčejným lidem hluboce opovrhovali, považovali je za nevědomou chátru! A když se jeden z nich ozval, byl to Nikodém, a poukázal na to, že sami znalci zákona porušují zákon, obořili se na něj jako na nějakého galilejského burana. Nenáviděli Ježíše, protože opakovaně poukazoval na jejich pokrytectví. Věděli, co si o nich myslí, a chápali, co jim říká:

- ◆ *Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. (J 5,39)*

Není divu, že je taková slova přiváděla k zuřivosti. Ježíš ohrožoval jejich autoritu a moc. Jejich arogance a pýcha je zcela oslepila. Stejnou aroganci a zaslepenost můžeme sledovat v řadách nábožensky založených intelektuálů, kteří se odvolávají na poznatky moderní vědy a zesměšňují každého, kdo se jejich učenosti nekla-

ní. Do této kategorie patří také ti, kdo v duchu falešné jednoty označují kdekoho za fundamentalistu; například zastánci evolučního učení označují kreacionisty za zpátečníky, kteří věří v placatou zemi.

C. Nikodémův pokus Ježíšovy obhajoby také selhal.

O Nikodémovi můžeme říci, že projevil s Ježíšem určitý soucit, poznal nepřítelnost, nenávisť a vražedné úmysly farizeů a velekněží. Ale když byl sám označen za jednoho z těch galilejských buranů, stáhl se. Věděl, že jakákoliv diskuze s nimi je v této chvíli marná.

Závěr

Na závěr bych rád ještě rozdělil příklady reakcí na Ježíšovo učení do pěti kategorií:

1. Ani ta nejsrozumitelnější prezentace Božího slova nepovede ke znovuzrození, pokud Duch svatý neotevře padlému člověku oči.

V textu, který jsme citovali, není nic více odstrašujícího, co by se mohlo stát příčinou rozbroje, než prohlášení „Kdo věří ve mne, proud živé vody poplyne z jeho nitra.“ Zde šlo o provokativní, ale současně o otevřeně pozvání pro každého; nikdo se nemohl cítit vyloučený. Mezi těmi, kdo slyšeli, vidíme lehký intelektuální souhlas. Ježíš je prorok, Ježíš je Kristus. Spásná víra není důsledkem intelektuálního pochopení jedince, ale vždy se jedná o Boží dílo. Satan je mistr, umí zaslepit mysl lidí:

- ◆ *Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím. (2K 4,4)*

Polovičatý postoj nevěřících vede vždy ke zmatku, nepochopení a dokonce k agresivní nenávisti. Modlete se, aby těm, kdo ještě neuvěřili, Bůh otevřel oči.

2. Bez Boží milosti je lidské srdce bezmocné a plně ovládané hříchem?

Pýcha je obvykle hlavní příčinou, proč je člověk odloučen od Krista. Mějte se na pozoru, aby ve vás nerostla pýcha jen proto, že máte velké znalosti Písma. Duchovní intelektualismus vede k bezbožnosti a sebestřednosti. Takový postoj často vede k nadhodnocení osobních kvalit a zásluh. Biblické pravdy a znalost Písma jsou k užítku, pokud zdůrazňují Boží majestát a Jeho velikost. Pokud v srdci nevyvolají pokání a pokoru, k užítku nejsou:

- ◆ *Jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. (Ř 1,21)*

Mějte vždy na paměti, že spasení je Boží dar milosti.

3. Budete-li stát na straně Krista, očekávejte, že zažijete zesměšňování a znevažování.

Můžete být označeni za antiintelektuální omezence, hlupáky, kteří nemají žádný rozhled, kteří ničemu nerozumí a mnoho dalších nelichotivých nálepek. Podobně se zachovali Ježíšovi odpůrci. Pokud podobné útoky zažijete, považujte to za čest!

4. Lidé se rádi schovávají za výmluvy, než aby studovali pravdu, která by mohla ohrozit jejich světonázor.

Padlý člověk nechce vidět vlastní hřích a vzpouru vůči Bohu. Místo toho, aby opravdově zkoumal pravdy o Ježíši, vymlouvá se na svůj zdravý rozum. Tvrdí, že Bible je plná

protimluvů, dnes je jiná doba, evoluce je prokázána věc atd. Za velký trumf považují tito lidé otázku „Jak může dobrý Bůh dopustit, aby trpěly nevinné děti?“ Seznam námitek a důvodů je nekonečně dlouhý. Zkuste se zeptat kritika, zda by uvěřil, kdyby vám dovolil odpovědět na každou námitku uspokojivě? Podřídil by se Bohu?

5. Ježíš neuznává neutralitu: být neutrální znamená být v opozici.

Ti, kdo hodnotí Ježíše pozitivně, obvykle vyznávají: „Ano, věřím v Boha, věřím v Krista, stojím na Jeho straně,“ ale v jejich životě není ani náznak, že se plně vydali tomu, co říkají. Účelové používání biblických textů a frází, aby nebyl nikdo vyloučen ani pobouřen, značí nevýrazné křesťanství bez duchovní vážnosti, hraničící s prostotou ducha a rouháním. Mezi křesťany je mnoho těch, kdo se svojí vírou raději nechlubí, protože se nemají čím chlubit. Patří k těm, o nichž je psáno:

- ◆ *Kdo se stydí za mne a za má slova v tomto zpronevěřilém a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde v slávě svého Otce se svatými anděly. (Mk 8,38)*

Jan ten, kdo zůstane věrný až na smrt, dostane vítězný věnec života (Zj 2,10). Chceme se líbit lidem nebo Bohu?

Na závěr dvě otázky k zamyšlení:

1. Kdy je nezbytné a správné oddělit se od těch, kdo se za křesťany prohlašují?
2. Kdy je správný pohled na Krista nutný, ale ne dostatečný k věčnému životu? Co je součástí správného pohledu?

Doplňující četba: ZOD 101 – Proměna křesťanství v populární náboženství
Překlad Klára Steiger.

OSOBA KRISTA – CELE BŮH A CELE ČLOVĚK

Arthur W. Pink

Do úvah o tomto vznešeném a svatém předmětu vstupujeme s bázní a třesením. Kristus je nazýván „Divuplný“ (Iz 9,5) a také Boží andělé mají prikázáno, aby Ho uctívali (Žd 1,6). Neexistuje jiné spasení kromě opravdového poznání Jeho osoby (J 17,3). „Kdo popírá Syna [Jeho opravdové božství nebo Jeho opravdové a svaté lidství], nemá ani Otce...“ (1J 2,23). Ti, s kým Duch pravdy sdílí nadpřirozené zjevení Kristova bytí (Mt 16,17), jsou mnohonásobně pozhnaní. Povede je to jedinou cestou moudrosti a radosti, protože v Něm „jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“ (Ko 2,3), dokud nebudou vzati tam, kde je On, a nebudou hledět na Jeho nadpozemskou slávu navěky (J 17,24). Rostoucí porozumění pravdě týkající se Kristovy osoby by mělo být naším stálým cílem.

◆ *Vpravdě veliké je tajemství zbožnosti:*

Byl zjeven v těle... (1Tm 3,16)

Vzhledem k takovému prohlášení shůry, jako je toto, je zbytečné a rouhavé, aby se kdokoliv pokoušel o vysvětlení divuplné a jedinečné osoby Pána Ježíše. Nemůže být plně pochopen žádnou omezenou inteligencí. „...a nikdo nezná Syna než Otec...“ (Mt 11,27). Nicméně je naší výsadou růst „v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“ (2Pt 3,18). Stejně tak je také povinností Jeho služebníků ukazovat osobu Bohočlověka tak, jak je odhalena ve svatém Písmu, i varovat před omyly, které Jeho slávu zastíňují.

Ten, jenž se narodil v betlémských jeslích, byl „mocný Bůh“ (Iz 9,5 ČSP), „Im-

manuel“ (Mt 1,23), „veliký Bůh a náš Spasitel“ (Tt 2,13). Je také opravdový Člověk s duchem, duší a tělem, neboť to jsou nezbytné části lidské přirozenosti. Nikdo by nemohl být bez této trojice opravdovým člověkem. Kristovo lidství (to svaté, Lk 1,35) však není jiná osoba, oddělená od Jeho božství, protože nikdy nemělo oddělenou existenci, než vešlo do spojení s Jeho božstvím. On je Bohočlověk, přesto „jeden Pán“ (Ef 4,5). Jako takový se narodil, žil zde na tomto světě, zemřel, znovu vstal, vystoupil do nebe a takový zůstane po celou věčnost. Jako takový je zcela jedinečný a je Předmětem trvalého obdivu všech svatých bytostí.

Osoba Krista sestává ze dvou oddělených přirozeností, jež jsou spojeny do jediné jedinečné Osoby; ale nesplynuly, naopak zůstávají oddělené a odlišné. Lidská přirozenost není božská, ani nebyla skutečně zbožštěna, protože nemá žádný z Božích atributů. Kristovo lidství, pokud nad ním uvažujeme absolutně a odděleně, není všemocné, vševědoucí ani všudypřítomné. Na druhé straně, Jeho božství není stvořené a nemá žádné vlastnosti, které stvořenému náleží. Tím, že na sebe vzal lidskou přirozenost, nezpůsobil žádnou změnu ve svém božském bytí. Byla to osoba samotného Boha, který se snoubil se svatým lidstvím, a i když byla Jeho nepostradatelná sláva částečně zahalena, nikdy nepřestala existovat, ani Jeho božské vlastnosti nepozbyly svou funkčnost. Jakožto Bohočlověk je Kristus ten „jediný

prostředník“ (1Tm 2,5). Jen On sám byl způsobilý, aby se postavil mezi Boha a lidi a uskutečnil jejich usmíření.

Je třeba trvat na tom, že dvě přirozenosti jsou spojeny v jedné osobě Krista, ale že každá si zachovává svůj oddělený charakter stejně jako duše a tělo lidí, ačkoliv jsou jedno. Ve své božské přirozenosti však s námi Kristus nemá nic společného – nic omezeného, získaného nebo závislého. Co se týče Jeho lidské přirozenosti, byl ve všem stvořen tak jako Jeho bratři, kromě hříchu. V té přirozenosti se narodil v čase a neexistoval v ní od věčnosti. Rostl v poznání a dalších vlohách. V jedné přirozenosti měl úplnou znalost všeho, v té druhé nevěděl nic, jen to, co mu bylo předáno nebo co si odvodil. V jedné přirozenosti měl neomezenou a svrchovanou vůli, ve druhé měl vůli, jakou má stvoření. Ačkoliv se nestavila proti vůli shůry, její podobnost božské vůli byla stejného druhu, jako je tomu u vůle dokonalých tvorů.

Nezbytnost dvou přirozeností v jedné osobě našeho Spasitele je zřejmá. Bylo příhodné, aby Prostředník byl jak Bůh, tak člověk, aby se podílel na přirozenosti obou stran a byl osobou uprostřed nich, aby vyplnil vzdálenost a přiblížil je k sobě. Jen tak byl schopen předat své výsady nám a jen tak mohl umožnit naše závazky. Jak to vyjádřil holandský teolog Witsius (1690): „Nikdo jiný než Bůh nás nemůže obnovit do skutečné svobody. Kdyby nás mohlo vykoupit nějaké stvoření, stali bychom se zvláštním majetkem tohoto stvoření – jde však o zjevný protiklad, když je člověk svobodný, a zároveň slu-

žebníkem nějakého stvoření. Tak také nikdo jiný než Bůh nám nemohl dát věčný život, a proto jsou tito dva spojení – „pravý Bůh a věčný život“. (1J 5,20)

Bylo rovněž nezbytné, aby Prostředník byl také člověkem. Musel se postavit na naše místo určené Zákonem, poddat se Zákonu, dodržovat ho a žít z jeho dodržování.

◆ *Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu. (Gal 4,4)*

Všimněte si pořadí. Musí být nejprve „narozen z ženy“, než může být „podroben Zákonu.“ Navíc však musel podstoupit prokletí Zákona, strpět jeho potrestání. Stal se „hříchem“ kvůli svému lidu, a odplatou za hřích je smrt. To však nebylo možné, dokud na sebe nevzal přirozenost způsobilou ke smrtelnosti.

◆ *Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla“. (Žd 2,14)*

A tak je osoba Bohočlověka jedinečná. Jeho narození nemělo žádný precedent a Jeho existence žádnou podobnost. Nemůže být vysvětlen tím, že bychom Ho zařadili do nějaké skupiny, ani Ho nemůžeme ilustrovat na příkladu. Písma sice v plnosti odhalují každou část Jeho osoby, přesto nikdy nepodávají vyčerpávající definici té osoby v jedné formulaci, ani souvislé prohlášení o prvcích, které ji tvoří, a jejich vzájemném vztahu. „Tajemství“ je to jistě veliké. Jak je možné, že by ta stejná osoba mohla být v jednu chvíli neomezená i omezená, všemocná i bezmocná? On naprosto přesahuje naše chá-

20 ZÁPAS O DUŠI

pání. Jak mohou dva úplní duchové splynout do jedné osoby? Jak mohou dvě vědomí, dvě chápání, dvě paměti, dvě vůle tvořit jednu osobu? To nikdo nedokáže vysvětlit. Ani k tomu nejsme povoláni. Obě přirozenosti jednájí v součinnosti v jedné osobě. Všechny vlastnosti a činy obou přirozeností se vztahují k jedné osobě. Ta samá osoba, která dala svůj život za ovce, měla před stvořením světa stejnou slávu jako Otec!

Tato úžasná Osobnost není soustředěna v Jeho lidství ani není směsicí vzniklou mocí Ducha svatého ve chvíli, kdy v lůně panny Marie přivedl tyto dvě přirozenosti dohromady. Jeho osobnost nebyla utvořena přidáním mužství k Božství. Trojice je věčná a neměnná. Nová osoba nenahradila druhého člena Trojice; ani nedošlo k přidání čtvrté. Kristova osoba je prostě věčné Slovo, které v určený čas mocí Ducha svatého skrze lůno panny přijalo lidskou přirozenost (v té době ne člověka, ale Abrahamova semene) do osobní jednoty se sebou samým. Ta Osoba je věčná a božská; Jeho lidství do Ní bylo uvedeno. Střed Jeho osobnosti je vždy ve věčném a osobním Slově nebo Božím Synu.

Ačkoliv neexistuje žádná podobnost, s jejíž pomocí bychom mohli vylíčit tajemnou Kristovu osobu, v Exodu 3,2–6 je velmi pozoruhodný předobraz. „Plápolající oheň“ uprostřed „keře“ byl symbolem Boží přítomnosti přebývajícím v Člověku Kristu Ježíši. Všimněte si, že Ten, kdo se tam zjevil Mojžíšovi, je nejprve označen jako „Hospodinův posel“, což dokládá vztah Krista k Otci, totiž „anděla (posla) smlouvy“. Zadruhé však řekl tento anděl

Mojžíšovi: „Já jsem... Bůh Abrahamův“, což je to, čím zcela sám v sobě byl. Oheň – znak Toho, kdo je „oheň stravující“ – se umístil do keře (pozemské věci), kde hořel, a keř přesto neshořel. Toto je pozoruhodné nastínění „plnosti božství“, jež přebývá v Kristu (Ko 2,9). Že právě to je významem tohoto předobrazu, je jasné, když si čteme o „zalíbení toho, jenž přebývá v keři“ (Dt 33,16).

Velikým tajemstvím Trojice je, že jeden Duch věčně existuje jako tři odlišné Osoby – tajemstvím Kristovy osoby je, že dva oddělení duchové (božský a lidský) tvoří jen jednu osobu. Okamžikem, kdy popíráme jednotu Jeho osoby, vstupujeme do močálu omylu. Kristus je Bohočlověk. Kristovo lidství nebylo vstřebáno Jeho božstvím, ale zachovává si vlastní charakteristiku. Písmo neváhá prohlásit:

◆ *A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem. (Lk 2,52)*

Kristus je jak neomezený, tak omezený, soběstačný i závislý zároveň, protože Jeho Osoba zahrnuje dvě různé přirozenosti, božskou i lidskou.

Při vtělení druhé Osoby Trojice nastala osobní jednotu mezi Ním a lidským duchem, duší a tělem. Jeho dvě přirozenosti zůstaly a zůstávají odlišné a jejich vlohly či aktivní schopnosti jsou neoddělitelné od přirozenosti, ke které náleží.

Jednota mezi nimi není mechanická jako ta mezi kyslíkem a dusíkem v našem vzduchu; ani není chemická jako mezi kyslíkem a vodíkem při vzniku vody; ani není organická jako ta mezi naším srdcem a mozkiem; ale je to jednotu intimnější, hlubší a tajemnější než každá jiná. Je osob-

ní. Pokud nemůžeme pochopit přirozenost jednodušších spojení, proč bychom si měli stěžovat, že nemůžeme pochopit přirozenost nejhlubšího ze všech spojení?

(A. A. Hodge, kterému jsme zavázáni také za mnoho jiných myšlenek v tomto textu).

*Z knihy Střípky poznání Krista
přeložila J. Petrecká.*

JAK VYPADAL PÁN JEŽÍŠ?

Peter Hammond

V Písmu budeme hledat fyzický popis Pána Ježíše marně. Jeho vzhled nepopisuje Matouš, Jan, Petr, Jakub ani Juda, kteří byli během Ježíšova pozemského působení jeho učedníky. Ani jeden z nich nezaznamenal Jeho fyzické rysy. Nevíme nic o jeho výšce, váze, barvě vlasů, barvě očí ani jak měl dlouhé vlasy.

Měl Pán Ježíš dlouhé vlasy?

Nevíme, ale můžeme říci, že vše, s čím se setkáváme, jsou jen představy umělců. Kristovy portréty pocházejí z období renesance (15. st.), kdy dlouhé vlasy odpovídaly tehdejší módě. Na téma délky vlasů u mužů Písmo říká:

- ◆ *Cožpak vás sama příroda neučí, že pro muže jsou dlouhé vlasy hanbou, kdežto pro ženu ctí? Vlasy jsou jí totiž dány jako závoj.*
(1K 11,14–15)

V Písmu čteme, že dlouhé vlasy měl Samson, což bylo neobvyklé. Nikde nenajdeme zmínku o tom, že by Ježíš měl delší vlasy, než bývalo tehdy zvykem. Nejranější umělecké znázornění Krista v katakombách, na reliéfech sarkofágů nebo na mozaikách, Ho zobrazují s krátkými vlasy. V prvním století měli muži podle obecného pravidla krátké vlasy.

Rysy tváře

Církevní otec sv. Augustin v díle „O Trojici“ poznamenal, že každý má jinou představu o podobě našeho Pána. Napsal: „*Fyzická tvář našeho Pána je zobrazována v nekonečném množství variací a představ...*“, ačkoliv „*pokud jde o víru v Pána Ježíše Krista a naše spasení, jsou naše představy o Jeho vzhledu to nejméně důležité ...*“. Důležité je, jak chápeme Jeho podstatu, život a učení.

Justin Mučedník, církevní otec druhého století, poukazyval na verš z Izajáše, který popisuje Pána Ježíše jako někoho, kdo svým vzhledem nijak nevynikal: *Vyrostl před ním jako proutek, jak oddelek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili* (Iz 53,2). Zatímco Origenés citoval z Žalmů naprostý opak: *Ty nejkrásnější ze synů lidských, z tvých rtů se line milost, proto ti Bůh navěky žehná* (Ž 45,3)!

V Izajáši 52,14 je proctví o tom, že jeho vzhled bude během ukřižování zohyžděn: *„Jak mnozí strnuli úděsem nad tebou! Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku, jeho vzhled takový, že nebyl podoben lidem.“* Ukřižování je barvitě popsáno v Žalmu 22 a Izajášovi 53. Kdyby bylo opravdu důležité,

22 ZÁPAS O DUŠI

abychom věděli, jak vypadal, jistě bychom se v evangeliích o Jeho podobě něco dozvěděli. Ale protože popsána není, neměli bychom se pátráním po Jeho vnějších rysech příliš rozptylovat.

Soudobý popis

Pro ty, kdo se zajímají o soudobé zápisy a fyzický popis Ježíše, existují opisy dopisů římského konzula Lentula římskému císaři Tiberiovi. Konsulův dopis nese datum 12. roku vlády císaře Tiberia. Židovský historik Josefus se ve své knize „Židovské starožitnosti“ zmiňuje o římském konsulovi Lentulovi. V dopise císaři Lentulus popisuje odsouzence Ježíše Krista jako muže, který měl „ušlechtilou a vznešenou tvář, světlé a vlnité vlasy; černé a ostře řezané obočí, intenzivně pronikavé modré oči a výraz úžasného milosrdenství. Nos měl spíše delší. Jeho vous byl téměř blond, ale ne dlouhý. Jeho šije byla lehce nakloněná, takže nepůsobil zatrpklé nebo zatvrzele. Jeho snědá tvář byla souměrná. To vše vyvolávalo dojem důstojnosti, moudrosti, laskavosti a dobroty, bez jakékoliv známky zloby.“

Máme historické doklady o tom, že Tiberius byl natolik zaujat vzkříšením Ježíše z mrtvých, že se pokusil o to, aby byl prohlášen za boha. Ale římský senát odmítl umístit tohoto odsouzence do římského panteonu bohů.

Turínské plátno

Pro ty, kdo připisují nějaký význam kontroverznímu Turínskému plátnu, sepsal profesor Giovanni Judica-Cordiglia následující popis na základě „negativu“ podo-

by muže na plátně: „*Ten, kdo byl do plátna zavinitu, byl neobyčejně pohledný a měl souměrnou postavu. Byl asi 180 cm vysoký, měl perfektní proporce, pružné a ladné tělo. Jeho tvář měla jemné rysy a laskavý výraz; byla spíše podlouhlého tvaru, s širokým a rovným čelem. Nos byl rovný a lehce zahnutý směrem dolů; tváře velké a lícní kosti lehce vystupovaly...*“

Biblický popis Ježíše

Ti, kdo tvrdí, že nemáme žádný biblický popis našeho Pána Ježíše Krista, se mýlí. Zatímco v evangeliích nenajdeme žádný popis jeho charakteristických rysů, máme v poslední biblické knize v Janově Zjevení popis vzkříšeného Krista vystupujícího na nebe. Apoštol Jan popisuje, co viděl:

◆ *Hle, přichází v oblacích! Užří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli, a budou kvůli němu nářikat všechna pokolení země. Tak jest, amen. Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí. Já Jan, váš bratr, který má s vámi účast na Ježíšově soužení i kralování a vytrvalosti, dostal jsem se pro slovo Boží a svědectví Ježíšovo na ostrov jménem Patmos. Ocitl jsem se ve vytržení ducha v den Páně, a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím: do Efezu, do Smyrny, do Pergama, do Thyatir, do Sard, do Filadelfie a do Laodikeje.“ Obrátil jsem se, abych viděl, kdo se mnou mluví. A když jsem se obrátil, spatřil jsem sedm zlatých svícňů; uprostřed těch svícňů někdo jako Syn člověka, oděný řízou až na zem,*

a na prsou zlatý pás. Jeho hlava a vlasy bělostné jako sněhobílá vlna, jeho oči jako plamen ohně; jeho nohy podobné kovu přetavenému ve výhni a jeho hlas jako hukot přibojů. V pravici držel sedm hvězd a z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč; jeho vzhled jako když slunce září v plné své síle. Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý; ale on vložil na mne svou pravici a řekl: „Neboj se. Já jsem první i poslední...“ (Zj 1,7–17)

Nejdůležitější tedy není to, jak Ježíš vypadal, ale co řekl a co pro nás udělal. Jestliže

apoštol Jan a učedníci, které Pán Ježíš miloval, mohli spočinout během poslední večere na rameni našeho Pána, a později padli u nohou vzkříšeného Ježíše Krista, jak se zachováme my v přítomnosti a vzkříšeného a oslaveného Pána v celé Jeho slávě a nádheře?

◆ *Slyšel jsem je mocným hlasem volat: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ (Zj 5,12)* Bázeň před Hospodinem je počátkem moudrosti.

Přeložila Klára Steiger.

K TÉMATU ZIMNÍ KONFERENCE 2015

DOSTATEČNOST PÍSMÁ

Carl Trueman

Učení o dostatečnosti Písma se nachází v jádru toho, co znamená být protestant. Protestantismus a římský katolicismus mají mnoho společného, co se týče základní teologie, jako je oddanost učení o Trojici a vtělení. Když však dojde na otázky autority, objevují se velké neshody. Jedna z nich panuje ohledně Písma – je Písmo dostatečné coby autorita pro církev, nebo ne?

Dostatečnost Písma je učení, které je samozřejmě spojeno s množstvím dalších teologických přesvědčení, jako je neomylnost Písma, rozsah kánonu, jasnost nebo srozumitelnost Písma. Toto vše pomáhá formovat naše chápání dostatečnosti, ale přesahuje to rámec tohoto krátkého článku. A tak se zaměřím na toto učení v tom smyslu, jak ji obecně chápou ti, kdo se shodují v těchto otázkách

v rámci protestantského vyznání, a jak se odrazila v Druhém londýnském vyznání víry (z roku 1689), Třech dokumentech jednoty (Three forms of Unity, tj. Belgické vyznání víry, Heidelberský katechismus a závěry dortrechtické synody) a Westminsterských standardech (katechismus a vyznání víry).

Co to znamená, že je Písmo dostatečné?

Samozřejmě si musíme vysvětlit, co myslíme tím, že je Písmo dostatečné. Pokud se moje auto rozbije nebo se snažím zjistit, kdo spáchal zločin v obzvláště komplikované detektivce, odpověď nezjistím v Bibli. Nenajdu tam ani diskuzi o lidském genomu, pravidla kriketu, vzory na křídlech severoamerických motýlů. Ve skutečnosti je rozsah dostatečnosti Pís-

24 ZÁPAS O DUŠI

ma šikovně shrnut ve 3. otázce Malého westminsterského katechismu:

Otázka: Co je podstatou učení Bible?

Odpověď: Podstatou učení Bible je, čemu má člověk o Bohu věřit a co Bůh od člověka žádá.

Jinými slovy, Písmo je dostatečné pro konkrétní úkol – odhaluje, kdo je Bůh, kdo je člověk ve spojení s Ním, a jak má tento vztah být vyjadřován, pokud jde o bohoslužbu.

I přes tuto definici však musíme být přesní ohledně podstaty této dostatečnosti. V některých oblastech je Písmo dostatečné ve vyučování principů, ale ne v poskytování konkrétních detailů. Například, i když jasně učí, že by se církev měla setkávat k uctívání v den Páně, neudává přesný čas ani místo. Moje místní shromáždění ani doba naší bohoslužby nejsou nikde v Novém zákoně zmíněny. Dostatečnost Písma není tímto nedostatkem ohrožena. Úmyslem Písma nikdy nebylo vyjadřovat se s přesností k takovým místním detailům.

Poslední poznámka je asi zřejmá. Méně zjevný rys dostatečnosti Písma lze vyvodit z Pavlových pastorálních listů. Když je Pavel píše, odkrývá svůj plán pro po-apoštolskou církev. A proto je pozoruhodné, že prostě Timoteovi a Titovi neříká, aby se ujistili, že sbory mají dostatečné množství výtisků Biblí. Pokud je Písmo samo o sobě dostatečné k zachování pravé víry, jistě by to bylo vše, co by musel udělat. Pavel však nejen zdůrazňuje důležitost Písma, ale také říká, že jsou potřeba služebníci (starší a diákoní) a že je třeba být věrný určitému vzoru zdravé-

ho učení (tradice vyjádřená a vyučovaná ve vyznáních víry). Prohlásit tedy, že Písmo je pro církev dostatečné, neznamená, že je to jediná nezbytná věc. Služebníci a vyznání víry (odsouhlasené vzory zdravého učení) se také zdají být základem Pavlovy vize pro po-apoštolskou církev.

Vzhledem k těmto faktorům bychom v jistém smyslu mohli říct, že protestanté věří v *nedostatečnost* Písma: potvrzujeme, že Písmo není dostatečné pro mnoho drobností každodenního života, jako je údržba motorky a vaření masa na kari. Není dostatečné ani pro každodenní fungování a dobré zdraví sboru – potřebujeme starší, biskupy a vzory zdravého učení. Je však dostatečné k doktrinálnímu obsahu křesťanské víry a pro život církve na základní úrovni. To je to, co chtěl Pavel říct v 2Tm 3,16. Jinými slovy, mluvit o dostatečnosti Písma je jedním ze způsobů, jak říct, že Písmo má jedinečnou autoritu v životě církve a věřících – je směrodatným a dostatečným zdrojem principů víry a jednání.

K čemu je Písmo dostatečné?

Můžeme to rozvést. **Za prvé**, Písmo je dostatečné jako noetický základ poznávání Boha. To znamená, že všechna teologická tvrzení musí být shodná s vyučováním Písma. Výrok „Bůh je Trojice“ se v Bibli nikde nevyskytuje, ale jeho pojmový obsah tam je, proto by ho měli vyznávat všichni křesťané. Naproti tomu: „Marie byla počata bez původního hříchu“ je myšlenka, která se v Písmu nikde nenachází. Římští katolíci, kteří toto tvrdí, tím odhalují svůj přístup, tedy že Písmo není dostatečné jako noetický

Sola Scriptura

Zimní konference 2015

Sola Scriptura a současné trendy

Konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby

1. Námitky proti Sola Scriptura (Jaroslav Kernal)
2. Sola Scriptura a spasení (Lance Roberts)
- 3. Sola Scriptura a církev (Jan Suchý)
4. Sola Scriptura a Kristus (Ján Šichula)
5. Sola Scriptura a praktický křesťanský život (Pavel Steiger)
6. Panelová diskuze, otázky a odpovědi

24. ledna 2015

Biskupské gymnázium Brno, Barvičova 85, Brno

Trolejbus č. 39 (z Komenského náměstí) a č. 35 (z Mendlova náměstí), zastávka Barvičova – gymnázium je na konci ulice cca 100 m od zastávky.

Registrace: 8³⁰–9¹⁵, zahájení: 9³⁰, závěr 17³⁰.

Přihlašujte se na www.reformace.cz, mailem na adresu zapasodusi@gmail.com nebo poštou na adresu redakce Zápasu o duši. Do přihlášky uveďte jméno a příjmení, kontaktní údaje, sbor, který navštívíte a napište, zda budete chtít zajistit oběd ve školní jídelně. Konference je bezplatná. Na pokrytí nákladů bude v jejím průběhu provedena sbírka.

Námítky proti Sola Scriptura

Jaroslav Kernal

Co je lidstvo lidstvem čelilo Boží slovo útokům. Ten první se odehrál již v zahradě Edenu, kdy Satan ústy hada jedovatě zasyčel: „Jakže? Bůh vám zakázal...?“ Od první chvíle, kdy Bůh dal své Slovo lidem, čelilo útokům. Bůh řekl – a přesto lidé stále dokola opakují Satanovu lež: „Opravdu Bůh řekl...?“ Ježíš konfrontoval saduceje: „Neznáte Písma!“ Farizeům připomínal: „Nečtli jste...?“ Apoštolové čelili falešným učitelům a odmítali podvrhy svých listů, které se vydávaly za slovo Boží.

Reformátoři vystoupili s požadavkem odmítnout každou tradici, která nemá svůj základ v samotném Božím slově a velmi jasně definovali požadavek Sola Scriptura – Jedině (samotné) Písmo. Tedy Písmo jako konečný zdroj autority.

Doba se změnila, ale lidská srdce nikoliv. Učení Sola Scriptura je pod stejným útokem, pod jakým bylo v době reformace, v době první církve i v době Ježíše Krista. Lidské tradice stále chtějí rušit učení Božího slova. Lidské organizace si nárokují právo mít autoritu nad Písmem, samozvaní proroci moderních hnutí vystupují jako konečná autorita – dokonce i nad Božím slovem. Světские trendy pronikají do církve a už i od vrcholných představitelů evangelikálního hnutí můžete slyšet, že samotné Písmo nestačí – aby církev mohla být církví, prý potřebuje psychologii, musí se učit od světa, jak vést, jak uctívat, jak kázat, jak se starat o Boží stádo...

Hlavní útok dnes není veden proti pravdivosti a bezchybnosti Písma, ale jde k samotné podstatě Sola Scriptura – a to je učení o dostatečnosti Písma.

Sola Scriptura a spasení

Lance Roberts

Termín Sola Scriptura vznikl z potřeby ukázat lidem na Boží slovo, od něhož se římsko-katolická církev vzdálila. Římská církev učila, že evangelium je „víra plus...“ – víra společně s dalším učením, s tím, co římsko-katolická církev považuje za nutné k získání zásluh před Bohem, a tím ke spasení. I my zijeme ve společnosti, kde jsou vody evangelia kaleny proudy nejrůznějších učením, která se prohánějí církvemi.

V každém věku Pán používá věrné křesťany k tomu, aby vysvětlovali, co je to evangelium a hájili ho. Teď je řada na nás. Pán řekl, že víra je ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží (Ř 10,17). Z Božího slova jasně vyplývá, že bez slyšení evangelia o Ježíši Kristu není možné spasení. Nikdo se nemůže dozvědět o Božím plánu spasení jinde, než skrze zjevení, které Bůh poskytl v Písmu.

Lance ve svém poselství nabídne výzvu k Sola Scriptura – tedy výzvu k jasněmu definování evangelia, výzvu k obraně evangelia, výzvu k boji za evangelium, které bylo jednou provždy svěřeno svatým.

Sola Scriptura a cirkvev

Jan Suchý

Kristus žije! On je Hlavou, cirkvev tělem. Tedy i cirkvev žije! Nespí, nesedí, ale jde. Jde vstříc setkání se svou Hlavou – Pánem Ježíšem Kristem. Jak má ale jít? Drží se některých tradic – např. ve stylu bohoslužby, a hledá nové způsoby, jak oslovit současnou generaci nevěřících lidí – rodiny, spolužáků, sousedů, kolegů v práci...

Ale kdo cirkvev na této cestě vede? A jak ji vede? Potřebuje cirkvev schopné lidi – vedoucí a dobré nápady? Mám pro nás dnes odpověď: „Otče, ne jak já chci, ale jak Ty chceš!“

Jsmo cirkvev, tělem Ježíše Krista. Co říká On? Co je Jeho dobrá, svatá vůle pro cirkvev? Udává nám jen směr cesty do království, nebo má pro nás detailně zpracovaný strategický plán bitvy duchovního boje? Je Kristus ukazatelem na cestě cirkvev do nebe, nebo je to Velitel, vedoucí své vojsko k vítězství?

Prozkoumejme tvrzení Písma a objevujme to, k čemu ho Pán cirkvev dal!

Sola Scriptura a Kristus

Ján Šichula

Poznat vierou Krista a jeho dokončené dielo z golgotského kříža – to je to najdôležitejšie na kresťanskej viere, lebo veď bez poznania pravdy o Kristovi a následnej odpovede viery nie je možné spasenie hriešnych ľudí, ako sme my všetci bez jedinej výnimky.

Keďže pravdivé poznanie Krista je bezpodmienečne nutné pre to, aby sme mohli vo viere v neho očakávať spasenie a večný život, musíme si položiť a zodpovedať otázku, akým spôsobom ho môžeme spoznať. Odpoveďou zisťujeme, že univerzálne záväzným Božím nástrojom pre poznanie Pána Ježíša je dnes výlučne Božie slovo v zapísanej podobe a takto Písmo predstavuje absolútnu normu, podľa ktorej vieme vyhodnotiť akékoľvek tvrdenia o Kristovi.

Ako túto tému budeme rozvíjať, sformulujeme pozíciu, že Písmo je dostatočným a univerzálnym zjavením o živote, učení i diele Pána Ježíša, pričom toto zjavenie môžeme rozčleniť na tri základné zložky: (1) prorocké výpovede v ére Starej zmluvy, (2) životopisy Pána Ježíša vo forme štyroch evanjelií a (3) apoštolské spisy ako zavŕšenie zjavenia o Pánovi Ježíšovi Kristovi, cez ktoré dostávame doplňujúce vysvetlenie významu a dôsledkov Kristovho dokončeného diela v tejto ére Novej zmluvy.

Univerzálna záväznosť a z nej vyplývajúca dostatočnosť Písma je v súčasnej dobe dookola vystavovaná rôznym formám útokov a spochybňovaní, a preto sa v rámci tohto kázania pozrieme na niektoré takéto trendy, ktorým musia biblickí kresťania čeliť, aby mohli verne podržať dostatočnosť zapísaného Božieho slova pre spasiteľné poznanie Krista. Konkrétne dáme do kontrastu pozíciu dostatoč-

nosti Písma s pozíciami, kde sa tvrdí, že ku Písmu treba pridať napr. autoritu nejakej cirkvi, nejakých tradícií, rôznych nekanonických spisov, či rozmanitých zjavení alebo duchovných skúseností.

Táto téma je rozhodne oblasťou, ktorá je hodná nášho plného záujmu, lebo zvlášť v tejto dobe sú kresťania znovu a znovu preskúšavaní práve v otázke toho, či Písmo je jediným univerzálne záväzným a dostatočným nástrojom pre poznanie Krista.

Sola Scriptura a praktický kresťanský život

Pavel Steiger

Kresťanský život nelze žít mimo Písmo. Postoje, rozhodování, jednání i mluvení kresťana musí vycházet z důsledné aplikace Božího slova do jeho života. Jenom to je cesta k oslavě Boha.

V této přednášce budeme procházet mnoha verši, které budeme aplikovat do praktického života. Toto téma je nevyčerpatelné, protože nepřeborný počet biblických veršů svým způsobem, ať přímo nebo nepřímo, ukazuje cestu, jak žít praktický, kresťanský život. Zdůrazníme, že opravdový kresťanský život nestaví na Písmu na Sola Scriptura zákonicky, podle litery, jakoby Písmo byla nějaká kuchařská kniha. Opravdový praktický kresťanský život je vygenerován, vybuzen Božím Duchem, který v nás přebývá. Bez obnovujícího Ducha svatého provozujeme „kresťanský“ život, aplikujeme Písmo, tělesně — protože musíme. V Duchu svatém jej žijeme a aplikujeme duchovně — protože chceme. Sláva však patří pouze Bohu: „...necht' vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; **on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista.** Jemu buď sláva na věky věků! Amen.“ (Žd 13,21b).

Naším motivem a cílem žít kresťanský život tedy není spasení, spasen je přece každý, v kom přebývá Duch svatý. Naším motivem a cílem je oslavení Boha, protože Jej milujeme celou svou duší, silou a myslí. Původcem našeho praktického, kresťanského života nejsme my, ale Bůh: „Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, **abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.**“ (Ef 2,10).

Užitek Božího slova

Arthur W. Pink

Na konferenci bude představena výše uvedená kniha, kterou účastníci konference dostanou zdarma.

Redakce časopisu Zápás o duši:

Reformace.cz, Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem.

www.reformace.cz

základ pro teologii, ale je třeba ho nahradit magisteriem – církevním vyučováním.

Za druhé, Písmo je dostatečné pro křesťanskou praxi. Na úrovni jednání nabízí Písmo principy, které vedou věřící v jejich každodenním životě. To může být komplikovaná oblast: příchod Krista vyžaduje, aby starozákonní knihy byly čteny ve světle Jeho osoby a díla, a tato otázka překračuje momentální rozsah tohoto krátkého článku. Ale princip dostatečnosti je jasný: vzhledem k dynamice dějin spásy poskytuje Písmo zcela odpovídající a dostatečné obecné principy, které lze uplatnit v konkrétních morálních situacích. Například, Bible se nemusí zmiňovat o výzkumu kmenových buněk, ale obsahuje principy, které by měly formovat náš přístup k němu.

Za třetí, na úrovni sboru jako instituce je Písmo opět dostatečné ohledně principů jak pro organizaci sboru, tak pro veřejné bohoslužby. Ohledně organizace – již jsem zmínil skutečnost, že Pavel vidí

vedoucí i vyznání víry jako životně důležité pro udržení zdraví sboru. Co se týče vedoucích – Písmo také popisuje typ mužů, kteří mají být vybíráni. Ohledně vyznání víry – můj první výše uvedený bod je celkem jasný: Písmo je dostatečné jako absolutní norma obsahu doktrinálních prohlášení.

Za čtvrté, ohledně veřejné bohoslužby – Písmo je dostatečné ke stanovení jejího obsahu: zpěv písní, modlitby, čtení a kázání Božího Slova, dávání desátků a darů na práci sboru, křest, večeře Páně. Je to stejné jako s vyznáním víry – Písmo je dostatečné k tomu, aby určovalo program a obsah kázání, písní i modliteb, aby ukazovalo, na co se mají dávat peníze, kdo má být křtěn i kdo má přijímat večeři Páně.

Zkrátka, o tom, jak konkrétní sbor chápe dostatečnost Písma, lze vyčíst mnoho z formy jeho vedení, z obsahu a důrazů společné bohoslužby a ze způsobu, jakým starší vedou sbor.

Přeložila Julie Petrecká.

REVIZE OSOBNÍ ZBOŽNOSTI

UČENÍ A ZBOŽNOST

Ernest Reisinger

◆ *Než přijdu, ujmi se předčítání, kázání, vyučování. Dávej pozor na své jednání i na své učení. Buď v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům.*
(1Tm 4,13.16)

Tyto dva texty Písma spojují to, co by nikdy nemělo být od sebe oddělováno, a to je **učení a zbožnost. Víra a praktický život** – biblická pravda oděná do ryzího

křesťanského života. Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.

Učení je pro praktický život křesťana tím, čím jsou kosti pro tělo. Tělo bez kostí by bylo jako naprosto neužitečná rozředlá hrouda. Stejně tak i život křesťana bez kořenů je jako uříznutá květina zapíchnutá do země – možná na chvilku vypadá hezky, ale nakonec zvadne a uhynie. A druhou stranu této pravdy musíme vzít

26 ZÁPAS O DUŠI

v úvahu, že kosti bez těla nejsou nic jiného než mrtvá kostra.

Westminsterské vyznání, Druhé londýnské vyznání a Heidelberský katechismus jsou těmi nejjasnějšími vyjádřeními doktrinárních pravd Bible. Jedna věc však v těchto uznávaných vyznáních chybí. Co? Lidé! Život křesťana! Mým celoživotním cílem a touhou bylo spojit správné biblické učení s ryším křesťanským životem jak v mém vlastním životě, tak v mém vyučování a praxi. Ještě jsem tohoto cíle nedosáhl, ale stále ho vyhlížím, toužím a pohnu po této vzácné kombinaci.

Existují lidé, kteří volají po útlumu teorie a vzestupu praktického života. Někteří pokládají za zbožné, když říkají: „Kristus je naše vyznání a Bible je naše učebnice.“ Na první pohled to vypadá dobře. Ale o jakém Kristu mluví? Na náboženském trhu jsou jich tisíce. Svědkové Jehovovi mají „krista“, to však není Kristus Bible. Mormoni mají „krista“, to však také není Kristus Bible. Scientologové mají „krista“, ale to není Kristus Bible. Liberálové mají „krista“, ale to není Ten, který se narodil z lůna panny, místo nás trpěl na římském kříži a vítězně vstal z propůjčeného hrobu. *Existuje jen jeden biblický Kristus*. Sekty také tvrdí, že Bible je jejich učebnicí. Jak vidíte, někdo musí učit, co tato neomylná Bible říká, co to znamená a jaký to má vliv na naše životy a na život církve.

Ve svém komentáři k Efezským podtrhuje B. H. Carroll důležitost učení a vyznání:

Církev s malým vyznáním je církev s malým životem. Církev má tím větší

moc a rozsah své užitečnosti, čím více Božích doktrín uznává. Čím méně má článků víry, tím méně jednoty a soudržnosti.

Moderní výkřik: „Méně vyznání a více svobody“ je degenerací z obratlovců k medúzám a znamená méně jednoty a méně morálnosti, a to znamená více hereze. Definitivní pravda nevytváří herezi – ta ji pouze odhaluje a napravuje. Zruše vyznání a křesťanský svět se naplní herezí, dosud nepoznanou a nikým nenapřávanou, avšak smrtelnou.

Zrovna tak ani řádná ukázněnost není příčinou odpadnutí křesťanů a jiných hříchů. Ukázněnost je častokrát jediným prostředkem k záchraně sboru. Chcete-li se ukázněností vyhnout nemorálnostem a zároveň povolit uzdy doktríny, je to jako zapráhnout koně za vůz nebo se pokusit vyčistit studánku, když přitékající voda je špinavá. Pro Krista a apoštoly byla falešná vyznání tím nejsmrtelnějším jedem a volala po použití nože...

Znovu a se vši vážností varuji čtenáře přede všemi, kdo znevažují vyznání nebo kdo by je rádi zredukovali na minimální vstupní kvalifikaci pro přijetí do církve (*An Interpretation of the English Bible: Colossians, Ephesians, and Hebrews* – Výklad anglické Bible: Koloským, Efezským a Židům, s. 140–141, 150).

Doufám, že jsme všichni proti tomu, aby mrtvé doktrinární vyznání zastoupilo živého Krista. Naše vyznání však nemusí být mrtvé, stejně jako naše víra by neměla být mrtvá. Neodmítáme pravou víru, protože existuje mrtvá víra (Jk 2,20: „...víra bez skutků není k ničemu.“).

Nestačí mluvit o mystické zkušenosti s Bohem bez znalosti doktrín. Musíme uctívat Boha v pravdě i v duchu. Pravda může být vyjádřena skutečnými slovy, a pokud je pravda vyjádřena skutečnými slovy, je to doktrína – učení.

Tato snaha – být aktivním křesťanem bez znalosti toho, o čem vlastně celé křesťanství je – nebude nikdy úspěšná. Opravdový křesťan má doktrinní základ. Ve sporu mezi naším Pánem a farizeji šlo o to, *kým On byl* – učení o Mesiáši.

Věřit v Krista tak, aby to vedlo k záchráně, znamená věřit ve správné věci o NĚM. **Kdo byl** – Boží Syn narozený z panny. **Co udělal** – trpěl v našem zastoupení na římském kříži. **Proč zemřel na kříži** – kvůli smlouvě s Bohem Otcem, že zachrání bezpočet ovcí (svého lidu) z každého kmene, národa a jazyka.

Co je pravé náboženství? Není to nic mystického, mlhavého, plujícího po obloze. Pravé náboženství nemůže být méně než:

- správné smýšlení o Bohu,
- správné pocity ve vztahu k Bohu,
- správné činnosti ve vztahu k Bohu.

Pravé náboženství musí obsáhnout celého člověka. Musí zasáhnout jeho mysl, protože díky ní uvažuje, musí zasáhnout jeho city, protože jimi vnímá, a musí zasáhnout jeho vůli, protože s její pomocí se rozhoduje.

Co je praktický křesťanský život?

Praktický život křesťana je vliv zdravého biblického učení na mysl, city a vůli skrze Ducha svatého. J. C. Ryle řekl: „Můžete mluvit o praktickém křesťanském životě,

jak chcete, ale bez doktrinních kořenů je to jako zasadit uříznuté květiny do země – zvadnou a uhynou.“

Proto není možné přehánět, když zdůrazňujeme důležitost zdravého učení v životě křesťana. Pokud chceme správně žít, je správné smýšlení o všech duchovních záležitostech nezbytné. Tak jako lidé nesbírají hrozny z trnů ani fíky z bodláků, tak nemůže z nezdravého učení vyrůst křesťanský charakter. Někdo by se mohl zeptat: „Jak prověříme pravý křesťanský život uprostřed tolika falešných projevů a náboženských zmatků?“ Dovolte mi navrhnout tři testovací otázky:

- Způsobila tento údajný zbožný život zcela jasně pravda a projevuje se věrně v tomto zbožném životě? Musí to být biblická pravda, ne pouhé pocity a emoce nebo nábožné vzrušení.
- Nechá se tento údajný zbožný život řídit a ovládat biblickými pravdami?
- Prokazuje takový člověk (údajně zbožně žijící) srdečnou lásku k biblické pravdě jako celku?

Biblické učení je důležitější, než si většina členů církve uvědomuje. Učení nejen vyjadřuje náš způsob života a to, čemu věříme, ale také určuje náš směr. Učení formuje naše životy a život sboru. Učení je pro křesťana a sbor tím, čím jsou kosti pro tělo. Poskytuje jednotu a stabilitu.

Sbor, který nedbá na vyučování zdravých biblických doktrín, oslabuje členy sboru. Působí proti opravdové jednotě. Otevírá dveře nestabilitě ve společenství, zmenšuje přesvědčení a dusí opravdový růst sboru.

Předpokládám, že jen málo lidí by nesouhlasilo s tím, co jsem až dosud řekl. Nechci však mluvit jen obecně, v mlhavých termínech. Vezměte si například slovo „učení“. Samo o sobě nemá téměř žádný význam. Všechny sekty mají učení. Chci být konkrétnější a mluvit o doktrínách, kterým věřili a které kázali naši baptističtí otcové – muži jako třeba James P. Boyce, John A. Broadus, B. H. Carroll, John L. Dagg, Luther Rice, P. H. Mell, John Bunyan, Charles H. Spurgeon, William Carey, Andrew Fuller. O těchto doktrínách vyjádřených Filadelfskou asociací, ze které jsme vyšli. Učení, které bylo základem jejich modliteb, jejich uctívání, jejich svědectví a celé jejich služby Kristu a Jeho církvi.

Než se dostaneme ke konkrétním základním doktrínám, dovolte mi ještě zmínit jednu jednoduchou, ale závažnou věc: Pokud to, čemu věřili a co učili naši baptističtí otcové, byla pravda, pak je to stejně tak pravdivé a důležité i dnes, protože *Bible se nezměnila, pravda je neměnná a Bůh je neměnný*. Mysl lidí je jako děravý cedník, ze kterého může vytékat pravda ven a do kterého mohou proniknout omyly, aby rozmělnily pravdu. Pravda se však nemění, protože Bůh sám se nemění.

O kterých doktrínách tedy mluvím konkrétně?

O základních doktrínách. O žádných druhořadých záležitostech. Mluvím o tom učení, které bylo vyjádřeno, definováno a obhajováno na Dortrechtské synodě v roce 1618, později stanovené ve West-

minsterském vyznání a Baptistickém vyznání z roku 1689, které je nazýváno Druhým londýnským vyznáním.

Mám na mysli učení, které mluví o Bohu, jenž zachraňuje. Ne o tom malém bohu, který pomáhá člověku, aby se sám zachránil. Ty doktríny, které odhalují tři velké skutky Trojice vykonané pro záchranu ubohých, bezmocných, ztracených lidí. Jaké tři velké skutky?

Vyvolení Otcem, vykoupení Synem a povolání Duchem.

Všechno to je zaměřeno na určité osoby, aby byla zajištěna jejich spása a aby nebyla nikdy zpochybněna. Pryč s tou hroznou myšlenkou, že se každému skutku Trojice přiděluje jiná cílová skupina:

- Objektem spásy je celé lidstvo (dílo Pána Ježíše Krista).
- Objektem povolání jsou ti, kdo slyší evangelium (dílo Ducha svatého).
- Objektem vyvolení jsou ti posluchači evangelia, kteří na něj reagují (dílo Boha Otce).

Ne! Ne! Myslím ty doktríny, které vzdávají *veškerou slávu plynoucí ze spásy hříšníkům Bohu* a nerozdělují ji mezi Boha a hříšníka. Učení, které vidí Stvořitele jako zdroj a konec všeho jak v přírodě, tak ve slávě. Učení, které říká, že historie není nic menšího než naplnění Božích předem určených plánů. Učení, které učí o Bohu, jenž byl svrchovaný při tvoření i zajištění spásy (jak při plánování, tak při dokonalém provedení) a svrchovaný v prozřetelnosti – svrchovaný v současnosti a svrchovaný právě teď. Učení vyučující o Zachránci, který skutečně zachraňuje, o Bohu, který zachraňuje úmy-

slně a svou mocí, o Trojici spolupracující s jedním účelem – záchraně hříšníků. Otec ji plánuje. Syn jí dosáhne. A Boží Duch ji tlumočí Božím vyvoleným a efektivně ji na ně uplatňuje. Učení, které učí o Bohu, jenž zachraňuje, zachovává, ospravedlňuje, posvěcuje a přivede do slávy hříšníky – a žádného z nich v průběhu času neztrácí.

Bůh zachraňuje hříšníky! Nesmíme oslabovat tuto velikou pravdu, že Bůh zachraňuje hříšníky, tím, že porušíme jednotu díla Trojice, nebo tím, že rozdělíme dosažení spásy mezi Boha a člověka. Jónáš to vyjádřil přímo:

◆ *Záchrana [v minulosti, přítomnosti a budoucnosti] je v Hospodinu.*

(Jon 2,10 ČSP)

Tyto doktríny sledují zdroj veškerého duchovního požehnaní, včetně víry, až k tomu velkému dovršení, ujednání mezi Bohem a Jeho Synem, k němuž došlo na Golgotě.

Darem Ducha není jen *osvěcovat*. Je jím také Boží dílo *obnovování* člověka: Odnímá jejich kamenná srdce a dává jim masitá srdce. Obnovuje jejich vůli. Svou všemohoucností o nich rozhoduje a způsobuje, že přicházejí – ne proti své vůli, ale přicházejí zcela dobrovolně, jejich chtění způsobuje svou milostí (Ž 110,3).

◆ *Blaze tomu, koho vyvolíš a přijmeš, aby směl pobývat ve tvých nádvořích.*

Tam se budeme sytit dary tvého domu, tvého svatého chrámu. (Ž 65,5)

A v tomto smyslu se milost ukazuje jako *neodolatelná*. Proč? Protože milost si podmaňuje moc člověka vzdorovat.

Ačkoliv je toto vše svrchované Boží dílo, nemysleme si, že Boží rozhodnutí

zachránit člověka vede člověka k pasivitě a netečnosti. Právě naopak! Smlouva milosti člověka nezabíjí, nezachází s člověkem jako s plechovkou, kusem dřeva nebo robotem. Zmocňuje se člověka, bere si celé jeho bytí se všemi jeho schopnostmi a mocí duše a těla pro časnost i věčnost.

- Neničí jeho sílu, ale odstraňuje jeho bezmocnost.
- Neničí jeho vůli, ale osvobozuje ji od hřichu.
- Nepotlačuje ani nevymazává jeho svědomí, ale osvobozuje ho od temnoty.
- Obnovuje a znovu tvoří člověka v jeho celistvosti. Tím, že ho obnovuje milostí, způsobuje, že člověk miluje Boha a zcela dobrovolně se Mu zasvěcuje.

Tyto doktríny ukazují kříž jako něco, co odhaluje Boží moc zachránit člověka, ne jako něco, co ukazuje na Jeho neschopnost. Kříž nesloužil jen k tomu, aby umožnil spasení, ale aby ve skutečnosti zajistil spasení hříšníků, čímž vyplnil proroctví velkého zapáleného evangelijního proroka Izajáše.

◆ *Z námahy své duše uvidí ovoce a nasytí se. (Iz 53,11 ČSP)*

Bůh nebyl na kříži zoufalý.

◆ *Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibíli na kříž a zabili. (Sk 2,23)*

Bůh byl páнем událostí na kříži!

William Cowper to vyjádřil ve své písni, „Zdroj plný krve“:

Drahý umírající Beránku,

*Tvá vzácná krev nikdy neztratí svou moc,
dokud nebude celá vykoupená Boží církev
zachráněna,
aby již více nehřešila.*

30 ZÁPAS O DUŠI

Tyto doktríny nás povedou, abychom každému říkali, že:

- všichni jsou hříšníci – ne, že jsou nemocní a potřebují pomoc, ale že jsou mrtví a potřebují život,
- Ježíš Kristus, Boží Syn je dokonalý, schopný a ochotný Spasitel hříšníků, i těch nejhorších, ano, i těch největších,
- Otec a Syn slíbili, že všichni, kdo poznají, že jsou hříšníci, a uvěří v Krista jako svého Spasitele, budou přijati do přízně a nikdo nebude vyhnán,
- Bůh učinil z pokání a víry povinnost, která požaduje od každého člověka, který slyšel evangelium, aby vážně a úplně odevzdal svou duši Kristu jako dokonalému Spasiteli, jenž je připraven, má moc a touhu zachránit všechny, kteří skrze Něj přicházejí k Bohu.

Na otázku: „Co musím udělat, abych byl spasen?“ musíme odpovědět: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen“ (Sk 16,31). Co to znamená? To znamená: 1. Poznat, že jsem hříšný. 2. Poznat, že Kristus zemřel za hříšníky. 3. Vzdát se veškeré sebespravedlnosti, sebevědomí a vlastní snahy. 4. Odevzdat se Mu cele, abych získal odpuštění a pokoj. 5. Vyměnit svou přirozenou nenávisť a odpor vůči Němu za ducha vděčného odevzdání se Kristově vůli skrze obnovování svého srdce prostřednictvím Ducha svatého.

POSKYTNE, CO POŽADUJE

Na otázku: „Jak můžu uvěřit v Krista a činit pokání, pokud k tomu nemám žádnou přirozenou schopnost?“

Odpověď: Dívej se na Krista, hledej Ho, volej k Bohu jen tak, jak jsi, a spoléhej

na Jeho milost. On poskytne to, co požaduje. Obrat se k Němu. Důvěřuj mu tak, jak nejlépe dovedeš, a modli se za milost, abys Mu mohl důvěřovat víc. Využijvej prostředky milosti a s očekáváním vyhlížej, že se k Tobě Kristus přiblíží v tom, jak se ty budeš snažit přiblížit se k Němu.

Sleduj a modli se. Čti Boží slovo a naslouchej Mu. Uctívej Boha s Jeho lidem a buď s nimi v kontaktu. Tak pokračuj, dokud si nebudeš jist, že jsi bezpochyby proměněný, kajicný věřící, který věří, že obdržel nové srdce, po kterém toužil. Volání přímo k Němu je první krok.

Autor písně to vyjádřil takto:

*Nedovol svědomí, aby tě zadrželo,
ani pěknému snu,
že budeš jednoho dne přijatelný,
vše, co vyžaduje,
aby tě mohl přijmout, je,
abys Ho potřeboval.*

Kristus nečeká pasivně, ale působí svým slovem a skrze ně, aby k sobě přivedl svůj lid.

Velká část současného křesťanství je zkažená, protože jí chybí doktrinální základy. Náboženství našich dní je kuriózní smíchanina Bible, filozofie, moderních představ a divné kombinace metod. Navzdory početnímu růstu a milionům dolarů získaných k náboženským účelům je velká část dnešního náboženského světa duchovně a morálně zkažená. Je jako tělo bez kostí. *Učení je pro křesťanský život tím, čím jsou kosti pro tělo.*

Zbožnost

Dosud jsme se zaměřovali výhradně na důležitost zdravého učení. Chci teď při-

táhnout vaši pozornost k druhé straně téže mince – **zbožnosti**.

Zbožnost a křesťanský život používám jako synonyma. Jinými slovy – zbožný dům musí být postaven na doktrinálních základech. Musíme mít však stále na mysli skutečnost, že učení a vyznání nejsou samy o sobě účelem. Mnozí právě v tomto bodě selhávají. To znamená, že dělají z učení účel sám o sobě. Z toho nevzejde nic jiného než mrtvá ortodoxie. Mnozí se nikdy neodrazí od základu. Doktrinálně jsou rovni jako hlaveň pušky, ale stejně tak prázdní. Jsou doktrinálně velmi zdraví, ale naneštěstí hluboce spí.

Zbožný dům musí být tedy postaven na zdravém doktrinálním základě. Duch svatý používá tento doktrinální základ k vypůsobení *svatého života, protože evangelium je evangeliem, které posvěcuje*. Někteří křesťané se biblické svatosti bojí. Přál bych si, aby se stejným způsobem báli i hříchu.

Robert Murray M'Cheyne řekl:

„Evangelium posvěcuje. Bez ovoce svatosti jsou všechny důkazy k ničemu. Drazí přátelé, máte probuzení, osvětlení, zkušenosti a mnoho patřičných znaků, ale pokud nemáte svatost, nikdy nevidíte Pána. **Skutečná touha po úplné svatosti je tím nejopravdovějším znakem znovuzrození**. Ježíš je svatý Zachránce. Nejprve přikryje duši svým bílým rouchem, potom činí duši krásnou zevnitř – obnovuje ztracenou Boží podobu a naplňuje duši čistou nebeskou svatostí. Lidé mezi vámi, kteří nebyli obnoveni, nemohou takové svědectví vydávat.“

Je podivné, že tolik členů církve má buď špatné měřítko svatosti, nebo se bojí svatosti vůbec. Pokud nedokážete sami sebe přesvědčit, abyste se stali svatými, pak nebudete mít úspěch ani u ostatních. Musíme zakoušet a vidět, že Pán je dobrý. Musíme to zakusit, než o tom začneme mluvit. Tisíc nádherných kázání o svatosti nezakryje studený, tělesný, lehkomyšlný život. *Svaté kázání trvá hodinu, ale svatý život je nekonečným kázáním*. Richard Baxter řekl: „Život služebníka je život plný jeho služby.“ Já říkám, že život křesťana je život plný jeho křesťanství.

Důležitost zbožného života (někdy označovaného jako „náboženství“) je jasně zdůrazněn v napomenutí našeho Pána adresovaného církvi v Efezu ve Zjevení 2,1–6. Zde si všimněme, že Ježíš chválí tento sbor za:

- jejich službu: „Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí“;
- jejich život plný obětí: „Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno, a nepodlehls únavě“;
- jejich oddělení se: „Nemůžeš snést ty, kdo jsou zlí, a vyzkoušel jsi ty, kdo se vydávají za apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři“.

V čem tedy chybovali? Měli nedostatek lásky ke svému Pánu – zbožnosti: „Nemáš takovou lásku jako na počátku.“

Co je potřeba, abychom si udrželi takový zbožný život? Navrhuji tři věci:

- tiché místo,
- tichou hodinu,
- tiché srdce.

Zamyslete se nad Pavlovou hlubokou osobní touhou:

32 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ *Abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti... (Fp 3,10)*

Pavlovo učení vedlo jeho samotného k hluboké osobní touze *být jako Kristus*. Všimněte si také, že Pavlova zbožnost v něm vyvolávala *touhu zachraňovat duše*.

- ◆ *Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu svatém, že mám velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci. Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry, za lid, z něhož pocházím. (Ř 9,1–3)*

To vypovídá něco o jeho zbožném životě.

Svědectví Šulamítky lze až příliš často vztáhnout na služebníky a ostatní křesťanské pracovníky:

- ◆ *...uložili mi vinice hlídat, neuhlídala jsem však vinici vlastní. (Pís 1,6)*

Proto Pavel v 1. Korintským 9,27 píše:

- ◆ *Ranami nutím své tělo ke kázni, abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.*

To nám živě vykresluje Pavlovu starost o jeho vlastní duchovní život.

Abychom si zachovali zbožný život, musíme zabránit plevelu, aby zaplavil naši zahrádku. *Nesmíme se nikdy spokojit s vědomím, že jsme nástrojem milosti, bez toho, že bychom jí sami podléhali.*

Co nás to bude stát, pokud chceme mít doktrinální základ a zbožný dům?

Jednou jsem slyšel Dr. Gwina Walterse kázat studentům semináře a vzpomínám si na jeho varování. Varoval mladé služebníky před **leností**. Varoval je před **uvolněností**. Varoval je před **lehkovážností** a varoval je před **letargií**, což je

smrtná mátožnost, netečnost plynoucí z pohodlného života.

K vybudování zbožného domu je zapotřebí sebezapření. Sebezapření neznamená odepít si hřích. Křesťan nemá nikdy svobodu hřešit. Sebezapření je odpírání si svobod, na které *máme právo*.

Následující principy musí vždy provázet uplatňování svobod v životě křesťana:

- **Bázeň před Bohem.** Veškeré skutky Kristových služebníků musí být motivované láskou k Bohu a všechny cíle musí vést k Jeho slávě. Termín „svoboda“ je často používán jako plášť podlého holdování požitkům, což je hřích (1K 10,31; 1Tm 4,4–5; 1Pt 2,15–16).
- **Láska k sourozencům v Kristu.** Ačkoliv nikdo nemůže diktovat svědomí křesťana, když se o něčem rozhoduje, musí mu vždy ležet na srdci blaho svatých. Musí ke svým sourozencům přistupovat v duchu služby a dělat to, co je podle jeho mínění povzbudí či jim pomůže předejít klopýtnutí (Ga5,13; 1K 8,9 a 10,23).
- **Soucit s hříšníky.** To, jak užívat svobodu, se musí vždy řídit jejím vlivem na hříšníky. Musí být zvolen takový způsob jednání, který by mohl vést k získání některých z nich (1K 9,19–22).
- **Stráž nad duší.** Ačkoliv je svědomí věřícího svobodné k užívání veškerého Božího stvoření, je od něj vyžadováno, aby si ve svém životě počínal opatrně, protože žádostivost stále trvá. Tam, kde se křesťan v důsledku žádostivosti považuje za slabého, se musí zdržovat, aby dokázal vytrvat (1K 9,23–27).

Sebezapření je znakem kříže. „Nepřizpůsobovat se tomuto věku“ je důležité. „Nezaplétat se do záležitostí obyčejného života“ je důležité. Sebezapření znamená poddávat každou druhořadou záležitost prvotnímu cíli – jedinému cíli.

Kokoliv v životě 1. rozněcuje náš zápal, 2. rozptyluje naši mysl, 3. odvádí naši pozornost nebo 4. zabírá neadekvátní část našeho času nebo zájmu, je pravým okem, které, jak nám bylo řečeno, máme vyrvat a odhodit.

Neríkám, že by nemělo být žádné rozptýlení. Existuje druhý extrém, kdy se luk opotřebuje, protože je držen ve stálém napnutí. Nadměrné užívání věcí, na které máme právo, je však příčinou selhávání mnoha dobrých mužů (rodina, domov, postavení, sport, televize). Dovolte mi zde doporučit útlou knížku o sebezapření nazvanou *Stín kříže od Waltera J. Chantryho (The Shadow of the Cross, Banner of Truth)*.

Zde je velmi jednoduchý test týkající se sebezapření:

- Co je na prvním místě vašeho citového žebříčku?
- Jaká moc dominuje vašemu životu?
- Co má takový vliv na vaše srdce, že ho formuje?

Nikdy nebylo odpadlictví od víry (v nauce či praktickém životě) spojeno s pečlivým studiem Božího slova plným modliteb. Pokud velké doktríny, které jsme zmínili, nevypůsobí a nespustí 1. opravdové nadšení, 2. skutečnou svatost, 3. sebezapření a 4. hlásání evangelia, buďte si jisti, že nebyly řádně uchopeny nebo se staly samy o sobě účelem.

Naše jednání s nevěřícími nebo skeptiky se nemůže zakládat na chladných metafyzických důvodech a suchých vědeckých argumentech. Naše evangelizační snahy by měly spíše vycházet z víry v celé evangelium a praktického žití celého evangelia. Žít známé a čtené epištoly je lepší než všechna učenost světa – pro muže a ženy, kteří znají pravdy evangelia a žijí životy plné evangelia!

Modlím se, aby tento krátký článek zaostřil naši pozornost doktrinálním směrem a tvaroval nás ve zbožnosti, abychom se připodobňovali Tomu, komu patříme a komu sloužíme a kterého milujeme, ačkoli jsme Ho ještě nespatriili. I když Ho ještě nevidíme, věříme v Něj a radujeme se nevýslovnou radostí, jež je plná slávy.

Prevzato z Founders Journal, číslo 3 a 4.

Použito se svolením.

JAKÁ BY MĚLA BÝT DOKONALOST CÍRKVE PODLE TOHO, JAK JI PÁN BŮH ZAOPATRIL

Jan Ámos Komenský

Církev je zástupem ze světa vyvolených lidí, kteří jsou osvíceni Slovem a Duchem Božím a proto znají svého Pána Boha a podle Jeho vůle Mu slouží tak, jak se Mu líbí a připravuje se na věčné přebývání a kra-

lování s Kristem v nebi. Proto je také církev nazývána domem Boha živého, svatým městem, nebeským Jeruzalémem postupujícím od Boha, královstvím svatých pod nebem, královstvím nebeským, krá-

34 ZÁPAS O DUŠI

lovstvím nepohnutelným, v němž přebývá světlo, spravedlnost, pokoj a radost v Duchu Svatém. Z toho všeho (a z dalších míst v Písmu, které mluví o církvi) je zjevné:

Že v církvi má být **jasné světlo** poznání a povědomosti všech tajemství království Božího, neboť tma přikrývá zemi a mrákota národy (praví prorok), ale nad Sionem svítí sláva Hospodinova, proto se ti, kdo patří do církve, nazývají synové světla a synové dne a je jim dáno znát tajemství království Božího. Toho si svatí Boží váží víc než čehokoliv na světě a říkají: „Blahoslaveni jsme, Izraeli, že nám Bůh zjevil věci, které se mu líbí!“ A také: „Jak vzácné je Tvé milosrdenství Bože, ve Tvém světle spatřujeme světlo.“

Že v církvi má být **svatost**, jaká není nikde jinde mezi lidmi. Neboť proto si Kristus zamiloval církve a sám sebe za ní vydal, aby jí očistil a připravil si ji – slavnou, bez poskvrny a vrásky a čehokoliv podobného, aby byla svatá a bezúhonná. Vždyť se nazývá církví svatou a její členové jsou nazýváni Božími svatými a stro-my spravedlnosti.

Že v církvi má být také **dokonalá jednota** a nerozdělitelné spojení srdcí, protože všichni jsou údy jednoho duchovního těla Kristova, jsou pokřtěni do jednoho těla, spojeni jedním Duchem, všichni jsou společenstvím svatých a Božím domem, dokonce jsou všichni synové a dcery Boží a spoludědicové Kristovi, a také je dosvědčeno o první apoštolské církvi, že všichni byli jednoho srdce a jedné duše. Toto vše pro svou církev žádal Kristus svého Otce, když odcházel ze světa: „Slova, která jsi miověřil, dal jsem jim a oni je přijali. V pravdě

poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili. Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda.“ A dále: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, aby žádný nezhynul, a aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás“.

Kvůli tomu dal své církvi také **psaný zákon**, v němž je dokonale popsána celá Boží vůle, která dává moudrost a světlo těm, kdo je nemají. Od tohoto zákona není třeba uhybat ani napravo ani nalevo. Bůh je sluncem i štítem těm, kdo před ním žijí upřímně a uděluje jim milost a slávu. Chce, aby usilovali o jednotu Ducha spojením svazkem pokoje a tak je jedním Duchem povolal do jednoho těla, k jedné naději, k jedinému Pánu, spojil je jedním křtem a jedinou vírou v jednoho Boha a Otce všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. Dal církvi své služebníky a vyslance, kteří mají ukazovat pravou cestu a střežit Boží dům, jsou strážnými Božího města, jsou jim svěřeny klíče nebeského království a do rukou je jim dána hůl kázně, aby jí napravovali ty, kdo se nepodřizují. O tomto zaopatření církve mluví sám Bůh:

◆ *Můj milý měl vinici na úrodném svahu. Zkypřil ji, kameny z ní vybral a vysadil ušlechtilou révu. Uprostřed ní vystavěl věž i lis v ní vytesal a čekal, že vydá hrozny; ona však vydala odporná pláňata. Teď tedy, obyvateli Jeruzaléma a muži judský, rozhodněte spor mezi mnou a mou vinicí. Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal? (Iz 5,1–4)*

1. kapitola z knihy Haggeus Redivivus.

ŘÍMSKOKATOLICKÝ EKUMENISMUS: NECHŤ ITALŠTÍ EVANGELIKÁLOVÉ PROMLUVÍ

Leonardo De Chirico

Definovat tuto událost jako „historickou“ je možná přehnané. Avšak to, co se stalo 19. července, je mezníkem v rámci 150 let italského evangelikalismu. Poprvé podepsalo téměř 100 % italských evangelikálních sborů a skupin (85 % z půl milionu italských protestantů) společné prohlášení k posílení svého evangelikálního závazku vůči evangeliu Ježíše Krista. Toto prohlášení poskytuje biblické normy k posouzení rostoucího ekumenického tlaku, jenž přichází ze strany římskokatolické církve, která tak šíří svou katolicitu na úkor biblické pravdy.

Nikdy předtím italští evangelikálové nedosáhli tak veliké shody a nemluvili jedním hlasem ohledně tak závažné otázky. Sbory a skupiny, které podpořily toto prohlášení, představují téměř všechny evangelikály, kteří se drží konzervativní protestantské teologie a mají silný evangelizační závazek.

Nejde o prohlášení menšiny

Itálie je jedinečné místo. Vatikán je „v“ Itálii a má na ní rozsáhlý vliv. Římskokatolická církev je už po staletí hlavní náboženskou, kulturní a politickou silou. Náboženské menšiny byly po celé věky pronásledovány. Italská reformace dala širší církvi v 16. a 17. století některé výtečné muže (včetně Petera Martyra Vermigliho, Jeroma Zanchiho a Francise Turretina), ale bylo jí zabráněno, aby v zemi zapustila kořeny. Dodnes je situace ne-

vyvážená, neboť římskokatolická církev má obrovské výsady, zatímco ostatní náboženské skupiny jsou diskriminovány. Italští evangelikálové mají mnoho důvodů k rozhořčení. To však není podstatou nového prohlášení. Tímto dokumentem vysílají poselství, že jejich závěry nejsou výsledkem historické frustrace. Chtějí se na římský katolicismus dívat podle biblických principů. Nejde o prohlášení menšiny. Chce být pravým biblickým prohlášením.

Italští evangelikálové jsou čím dál tím zmatenější vztahem evangelikálů po celém světě k římskokatolické církvi a papeži Františkovi obzvláště. Některé závěry se zakládají na osobních dojmech, zdánlivě evangelikálním vyjadřováním papeže nebo na útržcích informací, které neberou v potaz celistvost římského katolicismu. Jde však o velkou naivitu a povrchnost. Širší evangelikální protestantská rodina potřebuje slyšet hlas svých italských spolubratrů a sester, kteří vidí římský katolicismus zevnitř a mají dlouhodobé zkušenosti při potýkání se s její plnou ideologickou a symbolickou silou.

Italští evangelikálové k současnému katolicismu

Zde je plné znění:

Po setkání u kulatého stolu za účasti Italské evangelikální aliance, Federace letničních sborů, Božích sborů v Itá-

lii, Apoštolské církve a Letničního společenství, které se konalo 19. července 2014 v Averse na Letniční univerzitě náboženských věd ohledně otázky „Římského katolicismu z evangelikální perspektivy“, prohlašují výše zmíněné sbory a skupiny znepokojené současnými ekumenickými snahami, které jsou organizovány národními a mezinárodními evangelikálními a letničními kruhy ve spojení s římskokatolickou církví a jejich současným papežem, aniž by se tímto vyjadřovali k víře jednotlivých lidí, že věří, že se neslučuje s učením Písma, stávil-li se církev do role prostředníka spásy a prezentuje-li další osoby jako prostředníky milosti, neboť Boží milost k nám přichází jen v Ježíši Kristu samotném (Ef 2,8) a bez zásahu dalších prostředníků (1Tm 2,5).

Také věří, že je neslučitelné s biblickým vyučováním, aby církev svévolně přidávala dogmata (jako například mariánská dogmata) k víře jednou provždy svěřené svatým (Ju 3; Zj 22,18).

Také věří, že se neslučuje s učením Písma, aby byl centrem církve politický stát, který je dědictvím „imperiální“ církve, od které zdědil tituly a výsady. Křesťanské církve se musejí vyhýbat napodobování „vládců tohoto věku“ a následovat příkladu Ježíše, který přišel, aby sloužil, a ne, aby mu bylo slouženo (Mk 10,42–45).

Navíc také věří, že to, co se v časech římského katolicismu jeví jako podobné evangelikální víře a du-

chovnosti, není samo o sobě důvodem k doufání v opravdovou změnu.

Po zvážení všech stálých teologických a etických odlišností nemožno iniciovat ani podporovat ekumenické snahy ve spojení s římskokatolickou církví.

Vyzývají všechny evangelikály na národní i mezinárodní úrovni, aby uplatňovali zdravou biblickou schopnost rozlišovat (1J 4,1), a neupadli do sjednocujících iniciativ, což je v rozporu s Písmem, a místo toho aby obnovili svůj závazek přinášet evangelium Ježíše Krista celému světu (Mt 28,18–20).

Proč není „Usmířená rozmanitost“ cestou kupředu

„Usmířená rozmanitost“ je technický pojem ekumenické teologie poprvé použitý ve 20. století luteránským teologem Oscarrem Cullmannem. Čím dál více evangelikálů si myslí, že právě toto je cesta vpřed. V podstatě to znamená, že jste ochotní nesusouhlasit a že přijímáte svého ekumenického partnera takového, jaký je.

Římskokatolická církev však není prostou denominací. Je to církevní stát s monarchou, politickými nároky a armádou. Nikdy se nezřekla žádného nebiblického dogmatu minulosti a disponuje veškerým aparátem ke konání „imperiálních“ praktik. Skutečně chceme říct, že souhlasíme s natolik odlišným subjektem? I když je pravda, že evangelikálové by měli zdůrazňovat jednotu s těmi, kdo věří, že jejich spása je jen skrze Krista, stále by však katolickou církev

měli vést v patrnosti jako instituci, která potřebuje radikální reformaci podle Božího slova. S hříchem, se vzpourou, s „rozumováním a každou povýšeností, která se pozvedá proti poznání Boha“ (2K 10,5) neexistuje žádná „usmířená rozmanitost“. Právě naopak!

Pokud evangelikálové uplatňují přístup „usmířené rozmanitosti“ na římskokatolickou církev takovou, jaká je, přestanou být prorockým hlasem podle evangelia a stanou se součástí současné náboženské kakofonie. Bible varuje Boží

lid, aby se nespočítal s tou „nalomenou třtinovou holí. Kdokoli se o ni opře, tomu pronikne dlaní a propíchne ji“ (2K 18,21). Biblicky vyjádřeno, „usmířená rozmanitost“ hrubě nechápe podstatu římskokatolické církve a nedaří se jí zůstat věrnou úloze zachování jednoty v biblické pravdě a lásce.

Autor je předsedou Italské evangelikální aliance a autorem blogu Vatican Files.

Přeložila Julie Petrecká.

NA POKRAČOVÁNÍ

PŘEDURČENÍ K ADOPCI II. (EF 1,5)

– jk –

Otázka 33 ve Spurgeonově katechismu zní: „Co je to přijetí za syny (adopce)?“ Odpověď je: „Přijetí za syny (adopce) je skutkem svrchované Boží milosti, jímž jsme přijati Bohem a získáváme všechna práva a výsady Božích synů.“

Bůh se stal naším Otcem. To je největší a neúžasnější zpráva celého Nového zákona. Mohli byste možná namítnout, že odpuštění hříchů nebo ospravedlnění je větší, ale není tomu tak. Kdyby nás Bůh jenom ospravedlnil, bylo by to sice úžasné, ale byli bychom jako andělé, kteří jsou Božími služebníky. Ale my už nejsme pouhými služebníky (přestože také jimi stále jsme) – jsme Boží děti. Jsme Boží synové a to znamená, že jsme také dědicové. Ale nepředbíhejme a podívejme se na to vše postupně. Musíme začít u toho, jak nás Bůh předurčil k synovství:

Podle své (Boží) vůle

Verše, které jsou před námi, opakovaně zdůrazňují spasení z milosti. Milost je i na tomto místě základem – podívejte se do verše 6:

◆ ... *abychom chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilějším. (Ef 1,6)*

Tato milost má svůj původ v Božím rozhodnutí, v Boží vůli. Různé české překlady Písma naznačují hloubku originálního textu: „rozhodnutí jeho dobroty“ (ČEP), „podle dobře libé vůle své“ (KRAL), „ve své laskavé vůli“ (B21), „podle zalíbení své vůle“ (ČSP), „podle blahé libosti své vůle“ (Pavlík). Boží vůle zde hraje první housle. Bůh rozhodl, Bůh předurčil. Z Boží vůle se Pavel stal apoštolem (v. 1), ve v. 9 čteme o tajemství Jeho záměru, doslova Jeho vůle, ve verši 11 je to Bůh,

38 ZÁPAS O DUŠI

kdo „všechno působí rozhodnutím své vůle“. Král David znal Boha právě takto a věděl, že Boží vůle je nepohnutelná:

- ◆ *Náš Bůh je v nebesích a všechno, co chce, koná. (Ž 115,3)*
- ◆ *Všechno, co Hospodin chce, to činí na nebesích i na zemi, v mořích i ve všech propastných tůňích. (Ž 135,6)*

Boží vůle to je to, co Bůh chce. A co chce, to také vykoná:

- ◆ *Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: **Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním.** (Iz 46,10)*

Moji milí, pokud tomuto porozumíme, pokud pochopíme tuto pravdu o Bohu, tak můžeme spočinout v opravdovém pokoji, protože vidíme, že naše spasení nestojí na nás, ale je pevně a nepohnutelně zakotveno v nebesích. Boží rozhodnutí platí: Pán zná ty, kdo jsou jeho... (2Tm 2,19). Ale to zdaleka není všechno. Podívejte se na to, jaká je Boží vůle, která nás předem určila k synovství:

Podle Boží libosti (dobroty)

V řečtině je k popisu Boží vůle použito slovo, které se překládá slovy: dobrá vůle, obliba, zalíbení, dobrota, přízeň, blahosklonnost nebo přání. Tohle je velmi důležitá věc, když mluvíme o předurčení.

Myšlenka vyvolení a předurčení jedněch ke spasení obsahuje také myšlenku toho, že ostatní jsou ze spasení vyloučeni, jsou zavrženi. Je to tak správně. Bůh některé aktivně předurčil a vyvolil k tomu, aby byli Božími dětmi, zatímco ostatní ponechal v zavržení – jsou dětmi hněvu (mezi něž jsme před svým obráče-

ním patřili i my, viz Ef 2,1–3). Nemělo by nás to překvapovat, protože všichni jsme potomky prvního Adama, tím pádem se všichni rodíme do odsouzení. Bůh nás nemusí zavržovat, odsuzovat nebo trestat – už jsme zavržení, odsouzení, pod hrozbou věčného prokletí.

Boží dobrota, libost, dobrá Boží vůle v předurčení nám znovu ukazuje, že Bůh nestvořil člověka pro zavržení. Když Bůh stvořil člověka, pohlédl na něj a prohlásil, že to je velmi dobré. Nevydrželo to dlouho.

- ◆ *Hospodin na lidi pohlíží z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boží vůli. Zpronevěřili se všichni, zvrhli se do jednoho, nikdo nic dobrého neudělá, naprosto nikdo. (Ž 14,2–3)*

Když Jan Kalvín píše v prvním vydání Institutu o církvi, a mluví o kázni, o vyloučení hříšníků z církve, říká: *O takových lidech sice můžeme soudit, pokud do toho vidíme a podle pravidla té známosti, o níž byla řeč, že na ten čas do církve nepatří. Avšak ani tak nesmíme nad nimi zoufat, jako by byli zavrženi od ruky Boží. A je vůbec nedovoleno kohokoli vyškrtávat z počtu vyvolených nebo nad ním zoufat, jako by již byl ztracen, až snad mimo ty, o nichž je jistě známo, že byli již slovem Božím odsouzeni... To však můžeme poznat tak zřídka (můžeme-li to vůbec poznat), že je radno spíše čekat na den zjevení a nepředbíhat nerozvážně soudu Božímu.*

- ◆ *Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím Jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny.*

Adoptované děti

Tady se dostáváme k vrcholu páteho verše – k přijetí za syny, k adopci. Představte si, že navštívíte sirotčinec, procházíte jím a díváte na spoustu různých dětí. Jsou tam děti krásné, které se na vás usmívají, které jsou tiché a klidné, jsou milé a příjemné – jsou to děti, které by člověk rád přijal za vlastní, za členy své vlastní rodiny. Vedle nich tam uvidíte dítě, které bude skutečně ošklivé, fyzicky nevhledné, zlé, které bude křičet, kopat kolem sebe, kousat ostatní děti a tahat je za vlasy, bude jim brát hračky a chovat se velmi špatně. Když takové dítě uvidíte, pravděpodobně nebudete přemýšlet o adopci. Boží slovo nám ukazuje, že my jsme právě takovými sirotky, protože svět je ďáblovým sirotčincem.

- ◆ *Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval... (Ef 2,4)*
- ◆ *... nás předem určil, abychom ... byli ... přijati za syny... (Ef 1,5)*

Nejenom zlé, ošklivé a nevychované dítě – my jsme byli Božími nepřáteli!

- ◆ *Jak je psáno: ‚Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. Hrob otevřený je jejich hrdlo, svým jazykem mluví jen lest, hadí jed skrývají ve rtech, jejich ústa jsou samá kletba a hořkost, jejich nohy spěchají prolévat krev, zloba a bída je na jejich cestách; nepoznali cestu pokoje a úctu před Bohem nemají.‘ (Ř 3,10–18)*

Takoví jsme byli – a přesto nás Bůh předurčil k adopci. Nejenom k ospravedlnění, nejenom k odpuštění hříchů, ale k přijetí do Boží rodiny, k adopci, k přijetí za vlastní. To je Boží milost!

- ◆ *Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. (Ef 2,19)*

Toto je cíl, ke kterému vás Bůh určil. Toto je duchovní požehnaní, jímž nám požehnaný Bůh požehnal v Kristu Ježíši – abychom byli rozhodnutím Jeho dobroty přijati za syny. Bůh je náš Otec. Bojovali jsme proti Němu, vzdorovali jsme Mu, hřešili jsme proti Němu, odmítali jsme Ho, ale On poslal svého milovaného Syna, abychom skrze Něj měli život, seslal svého Ducha svatého, který nás usvědčoval z hříchu a dovedl nás až ke Kristu, k pokání, k víře, dovedl nás do Boží blízkosti, před Boží tvář, kam smíme vcházet jako ti, kdo byli Kristem očištěni, a tak přijati do Boží rodiny. Nemusíme čekat na audienční hodiny velkého krále, ale máme svobodný přístup k Bohu, protože On je našim Otcem. To je učení o přijetí za syny. Jak to řekl Spurgeon v citovaném katechismu: „Získáváme všechna práva a výsady Božích synů.“

Adopci se budeme více věnovat příště, ale ještě chci zmínit tři věci, které vyplývají z toho, že jsme z Božího rozhodnutí byli předurčení k tomu, abychom byli přijati za syny:

1. Synové jsou **svobodní**. V Písmu je to ve dvojím slova smyslu – jsme svobodní **od hříchu** a jsme svobodní **od otroctví zákonu**.

40 ZÁPAS O DUŠI

◆ *Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. (Ga 4,4-5)*

2. Adopcí se stáváme členy Boží rodiny a tak se nám dostává **zvláštní Boží péče, zaopatření** – Bůh nás vychovává jako své děti. Tady je otázka pro každého z nás – zakoušíte tuto Boží výchovu? Zakoušíte onu zvláštní Boží péči? Vidíte, jak se o vás Bůh stará? Jak vás den ze dne svým Duchem vnitřně obnovuje, ačkoliv navenek hyneme? Jestliže to vidíte ve svém životě, radujte se, protože to byl Bůh, kdo se rozhodl, že vás adoptuje do své rodiny. Ale pokud takové věci ve svém životě nevidíte a nezakoušíte, prostě Boha o milost a o slitování. Tlučte, hledejte, prostě. Pán nikdy neodmítne toho, kdo k Němu přichází v pokání.

3. Adopce z vás dělá syny a tím také právoplatné dědice.

◆ *A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic. (Ga 4,7)*

◆ *Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? (Ř 8,31–32)*

To je učení o předurčení k synovství. To není nějaká suchá, mrtvá a nezáživná doktrína, ale je to radostné učení plné požehnání, milosti, pokoje a radosti. Ukazuje v celé nádheře Boží svrchovanost. Je o Boží svrchovanosti. **Bůh** nás předurčil k synovství. Je-li tomu tak – a náš text nám nedovoluje myslet si, že by to tak nebylo – potom to znamená, že naše spasení pochází jenom od Boha, cele závisí pouze na Něm a je dokonale zajištěné jenom Jím. Co zbývá nám?

◆ *... abychom chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. (Ef 1,6)*

V HOSPODINU JE MÉ DOBRO!

Richard Greenham (1535–1594)

◆ *Dobrota má nic tobě neprospěje. Mé řádné chování ti neprospěje. (Ž 16,2)*

Čím se odplatím Tobě, můj Bože, za všechna dobrodiní mně učiněná? Jak Ti je splatím? Běda! Nemohu pro Tebe vykonat nic dobrého, neboť má nedokonalá dobrota nemůže oblažit Tebe, jenž Sám jsi tou nejdokonalejší dobrotou. Mé řádné chování Ti neprospěje, ani má bezbožnost Ti neublíží. Od Tebe přijímám veškerá dobrodiní, ač Ti za ně sám

nemohu dát nic dobrého. Uznávám proto, že jsi ten nejbohatší, zatímco já jsem tím nejubožejším žebrákem. Vždyť Ty mne ani vůbec nepotřebuješ. Chci se připojit k Tvému lidu, aby měl zisk ze všeho, co mám. Získávám tím i já, neboť vidím, že to, co jsem obdržel, musím půjčit a udělit tak částečnou pomoc jiným. Vše, co lidé mají, není jen pro ně, ale dostává se i ke mně, jako voda skrze roury a potrubí. Takto se učíme, že, jsme-li Božími

dítkami, musíme se připojit k svaté společnosti Jeho lidu a vzájemným podílením se na Božích darech svědčit jeden druhému, že i my náležíme k počtu a společenství svatých. Neklamné pouto a znamení toho, kdo miluje Boha, je to, že miluje i ty, kteří jsou zplozeni z Boha. Vyznáváme-li tedy, že jsme z Boha a že Ho ctíme, musíme se připojit i k Jeho

církvi, jež Ho s námi uctívá. Musíme takto jednat, neboť částí našeho vyznání víry je, že v církvi je společenství svatých a věříme-li, že Bůh je tam přítomen, musíme i věřit, že jsou lidé, kterým se Bůh zjeví a udílí jim Svou milost. Je to Bůh, v Němž musíme mít veškeré své potěšení a s Nímž musíme být ve spojení, dle množství milosti, jež je v každém z nás.

VZTAHY

DVANÁCT RAD, JAK SI VE VZTAHU UDRŽET ČISTOTU

Derek Rishmawy

Pracuji se studenty vysokých škol. Někdy se stává, že spolu začnou chodit. Je to lidské a normální, že mají od Boha určité fyzické touhy (avšak padlé), a chtějí některé z nich praktikovat i ve svých vztazích. Víte jaké – týkající se sexu. Samozřejmě, většina z nich ví, že Bible sexuální témata popisuje jako Boží dobrý, krásný a příjemný způsob, jak k sobě přiblížit muže a ženu v *manželství*. Před tím, než nastane ten čas, se mne páry ptají, jestli je zde způsob, jak mohou budovat svůj vztah ve svatosti, přiměřeným způsobem a vyhnout se pokušení.

Vždy jim připomínám, že nejde jen o porušování pravidel – jde o postoj srdce. Připomínám jim milost evangelia, která platí na veškeré hříchy z minulosti i budoucnosti, a že hřích v této oblasti není výjimkou. Povzbuzuji je, aby svůj zrak upřeli ke Kristu, prohlubovali svůj vztah s Ním a podobné dobré duchovní věci. Ale pak, když se dostaneme k „praktickým“ radám, nabídnu jim několik (lehce humorných) zásad, které po-

mohly mně a mé ženě během čtyř let, kdy jsme spolu chodili.

Nevím, jak dostatečně zdůraznit, že tohle nejsou žádné zákony, ale obecné zásady, které vám pomohou poslouchat Boží zákony pro vaše vlastní dobro. Nejsou to náročná pravidla. Přesto jsou však moudrá. Některá mohou vypadat dětinsky nebo hloupě. Možná při jejich čtení obrátíte oči v sloup a řeknete si „Vážně? No tak, nejsem přeci zvíře!“. To je pravda, ale nejste ani anděl a následující rady vám mohou pomoci uctívat Boha i ve vašem vztahu:

1. Oblečení není dobrovolné. Ale vážně, zůstaňte módní – *a ve svém oblečení*.
2. Když nikdo jiný není doma, také nejste doma. To by zpočátku mohlo zúžit vaše možnosti, co společně podniknout, ale můžete být kreativní. Nevím, jak víc tento bod dostatečně zdůraznit.
3. Auta jsou zábavná, pokud je někdo řídí. Když stojí, můžete se dostat do nesnází.
4. Najděte si osobu, které důvěřujete, a dejte jí výsadu mluvit vám do živo-

42 ZÁPAS O DUŠI

ta a hovořit s vámi o tomto tématu kdykoli. Nelžete jí.

5. Zvažujte pravidelně důsledky svého jednání.
6. Modlete se na začátku svých schůzek.
7. „Zdřímnout si“ společně je hloupost. Jedna věc je usnout při sledování filmu, ale jinak... Ne!
8. A Bůh řekl: „Budiž světle...“
9. Sledování pornografie vždy ovlivní vaše chování k ostatním. Nakonec, pornografie přetváří způsob, jak se chováte ke svému příteli/přítelkyni. Vyhněte se jí za každou cenu.

10. Koupání je dobrá *skupinová* zábava.

11. Bůh vám dal nohy z určitého důvodu. Utečte, když je to potřeba.

12. Bavte se o tomto tématu často. Osvěžte si a připomeňte si biblické zásady a normy pro váš vztah.

Více než všechny zmíněné rady je samozřejmě důležité snažit se neustále následovat Krista. Rady a tipy mohou na chvíli pomoci, ale je to hluboká vnitřní svatost přicházející skrze Ducha svatého, která mění naše city zevnitř skrze milost evangelia.

Soli Deo Gloria

Přeložila Kateřina Babická.

NAŠI PŘEDCHŮDCI VE VÍŘE

K NEBESKÉ SLÁVĚ: JOHN A BETTY STAMOVI

Julie Petrecká

8. prosince 2014 to bude právě 80 let, kdy se mladí manželé John a Betty Stamovi vydali na svou poslední pozemskou cestu. Doprovázeli je na ní vojáci Rudé armády Komunistické strany Číny. Události přihlíželo mnoho párů očí a asi by se shodly na tom, že na tomto zvláštním procesí nebylo nic slavnostního ani důstojného. Oba manželé měli ruce svázané za zády a byli oblečeni jen do dlouhého spodního prádla. John šel bos, Betty měla ponožky, které jí John kdysi daroval. Nebe však tyto osudné okamžiky jistě sledovalo v posvátné účtě, se zatajeným dechem a chystalo velkolepé uvítání.

Vystrašení obyvatelé čínského města Miaoshou byli přinuceni následovat poslední kroky misionářů ulicemi. Vojáci je přiměli stát se svědky poprav y „cizích

ďáblů“. Ta se odehrála na Orlím kopci za městem. Obyvatelé vše sledovali z povzdálí, a proto se nezachovala poslední Johnova slova, která ke svým katům řekl poté, co mu přikázali, aby poklekl. Pak už přišel jen rychlý tah nožem a Johnovi bylo dovoleno vstoupit do přítomnosti milovaného Krále. Betty se zachvěla a padla na kolena. Její duši ze smrtelného těla osvobodilo jediné mávnutí mečem. Tak Stamovi položili život za svého Spasitele a stali se 73. a 74. mučedníky Vnitročínské misie, organizace založené v roce 1865 Hudsonem Taylorem.

Ve velikém opuštěném domě nedaleko odsud leží v tuto chvíli ani ne tříměsíční Helen Priscilla, dcera Johna a Betty. Je pečlivě zabalená v dětském spacím pytlí a v několika vrstvách oblečení nevědom-

ky skrývá poklad – dvě pětidolarové bankovky, které tam její maminka vložila s modlitbou, aby se ten, kdo Helen najde, o ni postaral. Na to si ale Helen musí ještě 24 hodin počkat. Kdyby bylo po vůli komunistických vojáků, neležela by tu teď Helen na posteli, všemi opuštěná. Její pláč by se nerozléhal prázdným domem a její duše by se spolu s dušemi jejích rodičů skláněla před vznešeností a nádherou Beránka na trůnu. Běh dějin ani detaily našeho života však neřídí zlovolníci, ale náš nebeský Otec, a Jeho rozhodnutím bylo, že čas Helen Priscilly ještě nenastal.

Do vyhledavače zadávám jména Stamových a klikám hned na první fotografii. Už od pohledu je jasné, že početná svědecktví nelhala, byli to bezesporu milí lidé. Jejich kulaté brýle a mírné úsměvy budí spíše dojem skromnosti a náklonnosti ke knihám, než aby připomínaly cokoliv „dábelského“. A tak se vkrádá myšlenka: Komu prospěla smrt tak mladých lidí? Vždyť celé roky pilně studovali, aby dokázali vydat počet o naději, kterou měli, a k tomu v jednom z nejtěžších jazyků na světě! Vždyť teprve nedávno oslavili první výročí svého manželství a před necelými třemi měsíci se jim narodila krásná dcera!

Potkali se při studiu Moodyho biblického institutu. John proslul mezi studenty i učiteli svou touhou po rostoucím poznání Boha, oddaností Jemu vystupováním, které z toho plynulo. Tajemník fakulty o něm později napsal: „Byl to mladý muž se strhující osobností a neobyčejným křesťanským charakterem. Byl vyrovnaný a energický, měl schopnost dobřého úsudku a byl iniciativní... prokázal

se jako dobrý řečník s výjimečným vůdcovským talentem“ (s. 47). John sám si byl ale spíše vědom svých nedostatků. Jednomu ze svých bratrů napsal: „Můj jediný problém jsem já sám“ (s. 48).

Už od začátku ho přitahovala zahraniční misie, i když s volbou konkrétního místa, kde by po skončení školy šířil dobrou zprávu pro ztracené hříšníky, vyčkával na vedení Prozřetelnosti. Báł se, že i vztah k Betty by ho při rozhodování mohl negativně ovlivnit na úkor Boží vůle, a proto se v otázce sňatku s Betty držel zpátky, dokud nebylo jasné, že je Bůh vede do stejné země pod vlajkou stejné misijní organizace. Brzy se však jeho pozornost začala stáčet právě k Číně a Vnitročínské misii. Jeho otec, Peter Stam ho od těchto plánů zrazoval, přál si, aby po něm John převzal vedení misie Hvězda naděje v rodném Patersonu (nedaleko New Yorku), kterou před lety založil a která měla za cíl šířit evangelium po celých Spojených státech i v dalších zemích. Měl také strach, že se John stal obětí emočního nátlaku lidí verbujiících mladé na zámořské misie, které byly často životu nebezpečné. To však nebyl Johnův případ. Svému bratrovi o tom napsal: „Pán ví, kde mě chce mít, jestli v Holandsku, v Patersonu nebo na jiném místě ve Státech, v Číně nebo v Indii. Zdá se mi však strašlivě nepřiměřené, když vidím tolik lidí tady doma ve srovnání s těmi několika tam. Všichni víme, že volné místo na díle Páně tady doma se vždycky najde, ale jak kdosi řekl: Jsou ti, kdo prostě nemohou odejít, a ti, kdo mohou. Proč by měli všichni zůstat doma?“ (s. 49–50) John si svých rodičů

44 ZÁPAS O DUŠI

velmi vážil, a tak usilovně řešil tento názorový rozkol na modlitbách se svým nebeským Otcem. Po několika měsících se dočkal souhlasu a požehnání i od svého pozemského otce: „Ať ti Pán při konání Jeho vůle bohatě požehná a vede tě svým svatým Duchem. Musíme se modlit, aby se do Číny vydalo ještě více mužů.“ (s. 50)

Betty pocházela z rodiny misionářů. Celé své dětství strávila v Číně a stejně jako jejím čtyřem sourozencům i jí se zdála volba budoucího působiště přirozená – Čína. Odpověděla na výzvu tehdejšího generálního ředitele Vnitročínské misie, který v roce 1929 otelegrafoval do své rodné země informaci o potřebě dvou set nových pracovníků, obzvláště svobodných mužů, kteří by byli ochotni působit v oblastech vnitřní Číny zmítaných nepokoji. Tato výzva naplněná vírou byla vyslyšena. Na evangelizační práci v Číně se přihlásil plný počet pracovníků, i když jen osmdesát čtyři mužů.

Johna velmi rychle zaujala Bettyнина duchovní zralost a horlivost pro misijní práci. Oceňoval její tiché, vážné založení. Byla také talentovaná básnířka. Objev tohoto vzácného daru vzešel z těžkého období jejího života, kdy prodělala revmatickou horečku a její zesláblé srdce si vyžádalo několikaměsíční pobyt na zádech v posteli.

Na vysoké škole se potom o prázdninách zúčastnila křesťanské konference, která měla hluboký vliv na její další život. Svým rodičům o tom napsala: „... Vydala jsem se teď Pánu ještě víc, než jsem si kdy myslela, že je vůbec možné. Netušila jsem, že takové vítězství je myslitelné. Tou Cestou je jen Kristus – a úplně

zasvěcení se Jeho vůli v našich životech... Nevím, co má pro mě Bůh připraveno. Jsem opravdu ochotná se stát starou pannou – misionářskou nebo starou pannou – prostě čímkoliv, a být jí po celý svůj život, jestli si to Bůh přeje. Je mi nad slunce jasné, že jediný smysluplný život je takový, který se bezpodmínečně poddá Boží vůli, je prožít Jeho způsobem v důvěře v Jeho lásku a vedení.“ (s. 42)

Mladý pár se tedy nakonec sešel v Číně, a protože sňatku už nic nebránilo, vzali se. Po líbáncích se naplno vrhli do práce pro Boží království. John se spolu se starším kolegou věnoval misijním aktivitám i biblickému vyučování, což ho velice naplňovalo. Cestování po tehdejší Číně probíhalo sice pěšky a nevyznačovalo se žádným pohodlím, ale zájem obyvatel o cizince a jejich poselství vše vynahrazoval. Betty si velice brzy získala pozornost mladých dívek a žen z okolí, což využila k tomu, že s nimi zahájila studium Božího slova. Asi po roce působení v Suanchengu se mladý pár vydal do jižní Anhui, nového místa, které jim bylo určeno. John se informoval o bezpečnosti této oblasti u místních autorit a byl ubezpečen, že žádné nebezpečí ze strany komunistů nehrozí. Dostal tedy od Vnitročínské misie svolení, aby se s rodinou přestěhoval. Asi po dvou týdnech vtrhli na jejich nové působiště rudí vojáci, a tak se Stamovi dostali do zajetí. Vojáci před Stamovými otevřeně diskutovali, jestli nemají malou Helen ihned zabít, aby s ní nebyly zbytečné problémy. Když už to vypadalo, že to opravdu udělají, namítl neznámý přihlížející farmář, že se to dítě jistě nedopustilo ničeho zlého. Vojáci mu tedy nabídli, že vy-

mění jeho život za její. Farmář tiše odpověděl: „Souhlasím.“ A tak se taky stalo.

Stamovi byli přinuceni vydat se na pochod do města Miaoshou, kde se měl John shodou okolností toho dne setkat s evangelistou Lo. Dohodli se, že zde spolu vykonají nějakou evangelizační práci. Panu Lo i jeho rodině se podařilo schovat se před komunisty v horách. Když Stamovi dorazili do Miaoshou, vojáci je zanechali pod dozorem místního poštmistra. Ten se páru ptal: „Kam vás vedou? Kam jdete?“ John s jistotou odpověděl: „Nevíme, kam jdou oni, ale my jdeme do nebe.“ Poté napsal dopis Vnitročínské misii, kde informoval o výši výkupného, 20 tisíc dolarů, a o celé situaci. Na noc byli odvedeni do velkého domu, kde strávili svoje poslední společné chvíle – John vestoje, přivázaný ke sloupku postele, a Betty volná, aby se mohla postarat o miminko.

Události dalšího dne už známe. Jen bychom měli zmínit ještě jednoho statečného muže. Místní lékárník, prý docela vlažný člen zdejšího sboru, se jako jediný v průběhu pochodu ulicemi Miaoshou pokusil vojáky zastavit. Padl před vojáky na kolena a prosil je o milost pro Stamovy. Vojáci ho obvinili ze spolčování s cizinci a prohledali jeho dům, kde našli Bibli i zpěvník. Tím byl podepsán i jeho rozsudek smrti.

Druhého dne ráno, 9. prosince 1934, se evangelista Lo snažil zjistit místo popravý Stamových, což nebylo zrovna snadné. Vystrašení obyvatelé Miaoshou se báli, že se komunisté každou chvíli vrátí. Nakonec se dozvěděl o Orlím kopci, a když k němu spěchal, zastavila ho starší žena a ukázala mu dům, kde by se mělo nacházet dítě po-

pravených cizinců. Lo se tam rozběhl a Helen rychle našel podle pláče.

A zde začíná vycházet najevo odpověď na naši otázku po tom, komu prospěla smrt dvou oddaných křesťanů, kteří měli celý život plný služby před sebou. Odpověď na tuto otázku existuje. Je slavná a jako jediná dává všemu smysl: Jejich smrt přinesla slávu velikému Bohu a Jeho království. Jak je něco takového možné?

Poté, co Lo svěřil Helen do péče své ženě, se rozběhl na Orlí kopec, kde spolu s dalšími křesťany zabalil těla Stamových a uložil je do rakví. Zástup, který se tam mezitím shromáždil, si vyslechl modlitbu pana Lo i jeho promluvu k nim: „Viděli jste ta poraněná těla a litujete tyto cizince kvůli jejich utrpení a smrti. Ale měli byste vědět, že jsou to Boží děti. Jejich duch nebyl zraněn a v této chvíli jsou v přítomnosti samotného Boha.

Přišli do Číny a do Miaoshou ne kvůli sobě, ale kvůli vám, aby vám pověděli o Bohu a Jeho lásce, abyste uvěřili v Pána Ježíše Krista a mohli být navěky zachráněni. Slyšeli jste to poselství. Pamatujte si, že je pravdivé. Jejich smrt to dosvědčuje. Nezapomeňte na to, co vám řekli. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“

Mnozí ze zástupu plakali. O této reakci se později vyjádřil jeden z Johnových spolupracovníků: „Osobně jsem neviděl v Číně někoho plakat v reakci na poselství evangelia. Proč ta změna? Proč ta obměkčená srdce? Byli svědky projevu Boží moci a pravdy evangelia...“

Zpráva o smrti Stamových se rozletěla do celého světa. Rodiče Johna a Betty i Vnitročínská misie byli zaplaveni kondolen-

46 ZÁPAS O DUŠI

cerní ze všech světadílů. Ve Spojených státech i v Číně se konalo několik vzpomínkových bohoslužeb. Na konci bohoslužby v Moodyho biblickém institutu povstalo sedm set studentů, aby vyjádřili ochotu zasvětit své životy misijní službě kdekoliv, kam je Bůh povede. Malé Helen přicházely dary, a to i peněžní, ze všech koutů světa.

A reakce rodičů? Matka Betty, Clara Scottová, napsala svým přátelům: „... Když ve čtvrtek večer přišel telegram s oznámením, že Betty a John jsou u Pána, netruchlili jsme jako ti, kdo nemají naději, ale cítili jsme, že by to mohlo přinést velké požehnání Kristovým záležitostem zde v Číně a všude tam, kde se dozví o jejich mučednictví. Nemůžeme jinak, než se radovat, že se jim dostalo té cti a byli uznáni za hodné trpět pro Něho, a necítíme lítost, že byli ze všech pozemských zkoušek uvolněni tak brzy a že vstoupili do slávy, která náleží těm, kdo Mu zcela patří... To, že Helen Priscilla byla ušetřena, pro mě není nic menšího než zázrak. Můj manžel dnes ráno řekl: „Ani všechny tlupy proradných komunistů nemohly tomu bezmocnému dítěti ublížit, když úmyslem našeho Pána bylo, aby žila a oslavila tak Jeho jméno a ukázala Jeho moc...“ (s. 201)

Johnův otec napsal: „Naše drahé děti, John C. Stam a Elisabeth Scottová Stamová, odešly, aby byly s Pánem. Oba Ho milovali, sloužili Mu a teď jsou u Něho. Existuje snad něco slavnějšího? Je pravda, že způsob, jakým byli z tohoto světa vzati, byl pro nás všechny šokující, ale ať už prošli jakýmkoliv utrpením, nyní je to minulostí, a oba jsou nekonečně požehnání nebeskou radostí.

Co se týče pozůstalých, byly nám ještě jednou připomenuty naše posvátné přísahy v telegramu od jednoho Johnova spolužáka...: Pamatujte, že jste Johna dali Bohu, ne Číně. “ Naše srdce, i když na malou chvíli prohnutá tíhou smutku, odpověděla Amen! Toužili jsme, aby... sloužil Pánu, a pokud to měl lépe vykonat svou smrtí než životem, souhlasili bychom...“ (s. 199)

V únoru 1935 vzdala Vnitročínská misie hold Stamovým těmito slovy: „Už se dlouho nestalo, že by nějaká událost spojená s misijním polem měla tak široký a hluboký dopad na tuto zemi. Věříme, že John a Betty Stamovi promluvili svou smrtí hlasitěji než svým krátkým životem v oddané službě. Ať nikdo nenazývá ukončení jejich pozemského chození tragédií, neboť ve skutečnosti je to triumf...“ (s. 206)

V Bohu není nic marné, ani smrt mladých lidí. Náš nebeský Otec ví o každém vrabci, který vypadne z hnízda, o každém vlasu na vaší hlavě, ví, že jdete právě bosí na smrt a že kdesi ve velkém domě leží vaše dítě opuštěné. Vše pečlivě naplánoval, vše má pod kontrolou a nikdy ani na chvíli nezamhouří před vašim osudem oči. Kéž toto vědomí ovládá naše každodenní chození s Ním!

A Helen Priscilla? Prvních pět let svého života strávila u svých prarodičů v Číně a poté odjela do USA. Při sňatku si přisvojila jméno svého manžela a od té doby ji není možné „zjistit podle jména“ – nejspíš si přála prožít svůj život ve skrytu před zraky veřejnosti.

Zdroj: John and Betty Stam, Missionary Martyrs, Vance Christie.

Poutníková četba

Jak přemáhat zlo

Sobectví, zloba, rozhorčení, odplata...

Když se proti nám druzí provinují, často, aniž bychom o tom přemýšleli, reagujeme tímto způsobem. I když si uvědomujeme, že bychom se vůči svým rodinným příslušníkům, sousedům, spoluvěřícím, spolupracovníkům a nepřátelům takto chovat neměli, nejsme si jisti tím, jak bychom se chovat měli.

Jay E. Adams říká, že lepší způsob opravdu existuje. Apoštol Pavel jej popisuje v listu Řimanům 12,14–21. Tento praktický výklad zmíněné

pasáže se zabývá podstatou našeho boje se zlem a ukazuje cestu k vítězství a pokoji. Zde najde pomoc a vhled do každodenních konfliktů každý křesťan, vedoucí církve i poradce.

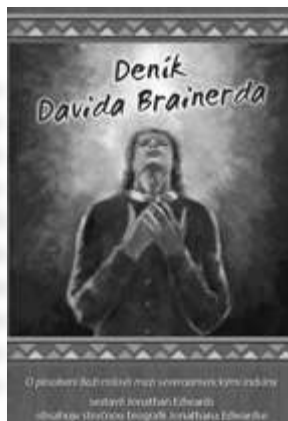
146 stran, brož., cena: 165,- Kč.

Deník Davida Brainerda

Brainerdovy zápisky nám odhalují příběh o působení Boží moci a milosti skrze mladého kazatele Davida Brainerda, který navzdory tělesné slabosti, stále se zhoršující smrtelné nemoci i téměř neúnosným životním podmínkám přinesl za vypětí všech sil evangelium severoamerickým indiánům a bylo mu dáno prožít na sklonku jeho krátkého života probuzení mezi těmi, pro které se obětoval. Na jeho životě můžeme vidět jako moc je pravdivé slovo: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla“ (2K 12,9).

Kniha obsahuje též krátký životopis jednoho z nejvýznamnějších teologů Jonathana Edwardse, který rovněž stojí za přečtení a pěkné kresby Aleše Mrázka na začátku každé kapitoly.

368 stran, pevná vazba, cena: 395,- Kč.

**www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39**

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek a své připomínky,
názory, náměty nebo články posílejte na:**

zapasodusi@gmail.com

Nebo na adresu: **Zápas o duši, Veleslavínova 14
400 11 Ústí nad Labem**

Telefon do redakce: (+420) 411 440 021

**Dobrovolné příspěvky posílejte přiloženou složenkou nebo převodem z účtu.
Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.**

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)
2600196560 / 8330 (Slovensko)

www.reformace.cz

Posláním občanského sdružení Reformace.cz je pomáhat jednotlivcům, místním sborům a dalším misijním organizacím naplňovat příkaz Pána Ježíše Krista nést Boží slovo do celého světa a vychovávat učedníky.

**Na webu naleznete: stovky nahrávek kázání a vyučování •
webový archiv časopisu Zápas o duši • úvahy a vyučování •
elektronické knihy • internetový časopis Reformace • staré
publikace ke stažení • videa • a další.**

**HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)
pondělí 23³⁰–0⁰⁰, středa 17¹⁵–17⁴⁵, čtvrtek 5⁰⁰–5³⁰**

Reformace

Internetový měsíčník pro církve reformovanou a stále se reformující.
Vychází v elektronické podobě vždy na začátku měsíce, můžete ho dostávat
emailem a zároveň je také k dispozici na našich webových stránkách.

ZÁPAS O DUŠI © vydává Reformace.cz, Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012

Redakce a administrace: Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem

Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal

Redakční rada: Daniel Adamovský, Radovan Hynek, Petr Papež, Julie Petrecká,
Klára Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý

Číslo 122 vyšlo 15. října 2014, ev. č. MKČR: E 11180

Tiskne Grafotechna print, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**

ISSN 1804-2880